

Setmana Santa

Girona 2004

JUNTA DE CONFRARIES

GIRONA

Programa Oficial

SETMANA SANTA 2004

**LA JUNTA DE CONFRARIES DE
SETMANA SANTA DE GIRONA,**
agraeix a l'Ajuntament, a la Diputació de Girona,
a la Generalitat de Catalunya,
així com a les altres entitats i particulars
que ens han afavorit amb el seu ajut
i la seva col·laboració per tal de poder
atendre les despeses que comporta
la celebració de tots els actes
que es realitzen durant
la Setmana Santa, i que culminen amb la
Processó del Sant Enterrament del
Divendres Sant.

Edita:
JUNTA DE CONFRARIES
www.juntaconfrariesdegirona.org

Portada:
Carandell
Disseny i Impressió:
IMPREMTA PAGÈS
Tel. 972 42 01 07 - ANGLÈS (Girona)

Dipòsit Legal:
GI-175-98

Apartat de Correus, 877 - 17080 GIRONA

• • • PROGRAMA 2004

La Junta de Confraries	4	
Pòrtic	5	CARLES SOLER - Bisbe de Girona
Salutació	7	ANNA PAGANS - Alcaldessa de Girona
Objectius de la Junta	9	XAVIER RIBERA - President J.C.
Pregoner	13	MANUEL XIFRA
El cartell 2004	15	CARANDELL
Programa d'actes	16	
Celebracions a la catedral	17	
Misses als Dolors	19	
Lectura dramatitzada	21	GRUP PROSCENIUM
Exposanta 2004	23	
Recorregut	24	
Ordre de la Processó	27	
Records	28	
Concert	29	

• • • SETMANA SANTA 2003

El Pregó 2003	32	JORDI BOSCH i MOLINET
Recull fotogràfic	44	

• • • COL·LABORACIONS

Dies de cèdria	48	FRANCESCA LAGUARDA
Dijous Sant a la pujada de Sant Martí	49	ENRIC MIRAMBELL
Fa 50 anys	52	ÀNGEL DE LES GAVARRES
Carta als Confreres	57	Mn. JOAN BOADAS

• • • APORTACIONS DEL CENTRE D'ESTUDIS

Memòria viva de la Setmana Santa	60	RAMON MUNTADA
La capella de música de la catedral gironina durant la Setmana Santa del s. XVIII	63	JAUME PINYOL
Reproducció dels cartells	68	

• • • CONGRÉS DE CONFRARIES DE CATALUNYA 2005

Preparem un Congrés pel 2005	72	JOSEP M. NOGUÉ
Crònica del primer Congrés de Catalunya a Tarragona	74	JOAN MARIA MAIXÉ

• • • AGRAÏMENTS

A Joaquim Velayos	83	LA JUNTA
-------------------	----	----------

LA JUNTA DE CONFRARIES

President: Xavier Ribera i Borrell
Consiliari: Mn. Alfons Riera i Gubau
Vicepresidents: Miquel Izquierdo i Rodríguez
Antoni R. Martín i Fàbrega
Tresorer: Antoni Moreno i Pérez

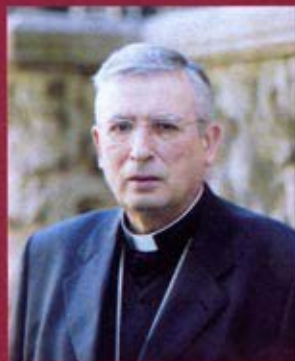
Adjunts

a presidència: Joaquim Alegret i Taulé
Josep M. Nogué i Regàs
Josep Arxer Canal
Secretari: Ramon Muntada i Artiles
Vocals: Josep M. Costa i Bofill
Francesc Oliveras i Carreras
Josep Palomé i Roca
Narcís Palahí i Fàbregas
Eugeni Cabré i Ribas
Joaquim Velayos i Solé
Josep Pla i Oliveras
Albert Clotas i Figueras
Joan Pujol i Planas
Joan Pere Fàbrega i Mestras
Francesc X. Alberch i Comas
Joaquim Moret i Sau
Jordi Viltró i Romo
Agustí Amaya Gurt

CONFRARIA SANT SEPULCRE
CONSILIARI
CONFRARIA SANTA FAÇ
CONFRARIA PASSIÓ
CONFRARIA PURÍSSIMA SANG

CONFRARIA SANT
CONFRARIA JESÚS I ELS NENSSEPULCRE
CONFRARIA SILENCI
CONFRARIA PURÍSSIMA SANG
CONFRARIA PASSIÓ I MORT
CONFRARIA PASSIÓ I MORT
CONFRARIA MARE DE DÉU DELS DOLORS
CONFRARIA MARE DE DÉU DELS DOLORS
CONFRARIA SILENCI
CONFRARIA SANT HONORAT
CONFRARIA SANT HONORAT
CONFRARIA SANT ISIDRE
CONFRARIA SANT ISIDRE
CONFRARIA PASSIÓ
CONFRARIA JESÚS I ELS NENS
CONFRARIA DAVALLAMENT
CONFRARIA DAVALLAMENT
CONFRARIA SANTA FAÇ

CAMINEM VERS LA PASQUA

Cada any, quan s'acosta la Setmana Santa, els cristians ens proposem d'endinsar-nos en el misteri de la Passió, Mort i Resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist, per copsar-ne més profundament el sentit i agrair el gran do de salvació que d'aquests fets se'n deriva.

Girona, des de sempre, ha viscut especialment aquestes dates. Una de les seves principals manifestacions ha estat, i és, la Processó del Sant Enterrament, que un any més recorrerà els carrers del nostre Barri Vell per culminar a l'escalinata de la Catedral.

Des d'aquí vull convidar-vos a participar-hi amb esperit reflexiu. Els passos, i els confreres que els acompanyen, han de desvetllar en nosaltres aquell amor i aquella entrega amb la qual Jesús va voler donar la seva vida. La seva mort és la nostra vida. No podem deslligar la passió i la mort de la Resurrecció. Per això el camí de la processó ha de ser signe del nostre camí per aquest món, que com el de Jesús ha de ser un «passar per aquest món fent el bé». I naturalment, un camí que culmina en la Pasqua definitiva del cel.

Bona Pasqua a tots.

CARLES SOLER i PERDIGÓ
Bisbe de Girona

Amb el suport de

Caixa de Girona

www.caixagirona.es

SALUTACIÓ

de l'Alcaldessa

En ple mes de gener, la Junta de Confraries ja té pràcticament enllestit el programa d'actes que organitza a la ciutat durant la Setmana Santa i ens convida, molt amablement, a participar-hi. Activitats i actes culturals característics d'una setmana que té un bagatge cultural molt arrelat.

A Girona, els dies de Setmana Santa creen un ambient especial, propi d'una ciutat oberta. Molts gironins hi participen assistint a les mostres religioses tradicionals, alguns com a fidels, d'altres simplement com a curiosos i com a espectadors del Viacrucis a les Creus, de la processó del Divendres Sant, o de qualsevol activitat pròpia d'aquestes dates. Tot plegat crea un bon ambient de convivència i deixa enrere

aquells dies tristos i grisos de fa ja molts anys quan pràcticament tot era prohibit i la monotonia feia que la ciutat es tanqués excessivament en ella mateixa.

Durant aquesta setmana molts conciutadans i molta gent que ens visita omplen el conjunt històric i monumental de Girona i gaudeixen d'aquest marc incomparable que durant més de vint anys hem intentat recuperar per retornar-li l'esplendor que es mereix.

Enguany podrem sentir amb plenitud les campanes de la Catedral -seu de moltes de les celebracions d'aquests dies-, que han estat un temps silencioses, amb motiu del programa de restauració del primer espai arquitectònic de la ciutat. La plaça de la Catedral, pràcticament recuperada, podrà aplegar totes les persones que esperen l'arribada de la processó del Sant Enterrament, en un dels moments més solemnes d'aquest esdeveniment.

Vull agrair a la Junta de Confraries de Girona tot l'esforç i el treball desinteressat que fa, any darrere any, perquè els dies de Setmana Santa siguin un referent de religiositat, de tradició i fins i tot de festa a la nostra ciutat.

ANNA PAGANS i GRUARTMONER

Alcaldessa de Girona

COL·LEGI D'APARELLADORS
I ARQUITECTES TÈCNICS DE GIRONA

Col·legi
d'Enginyers Tècnics Industrials
de Girona

Enginyers Industrials
de Catalunya
Associació/Col·legi

OBJECTIUS

de la Junta

Des del passat mes de maig, s'encetà una nova etapa en el si de la Junta de Confraries de Setmana Santa de Girona, elegint-se una nova Directiva que té la voluntat de seguir amb el bon fer de les anteriors.

El primer objectiu que ens hem marcat és el d'establir ponts de diàleg amb totes i cadascuna de les confraries de la nostra ciutat.

La implicació d'aquestes és necessària per donar la rellevància que es mereixen els diferents actes que es realitzen durant la Setmana Santa.

Una altra fita que tenim entre mans és la preparació del «II Congrés de Confraries de Setmana Santa a Catalunya», que es durà a terme el proper any a Girona.

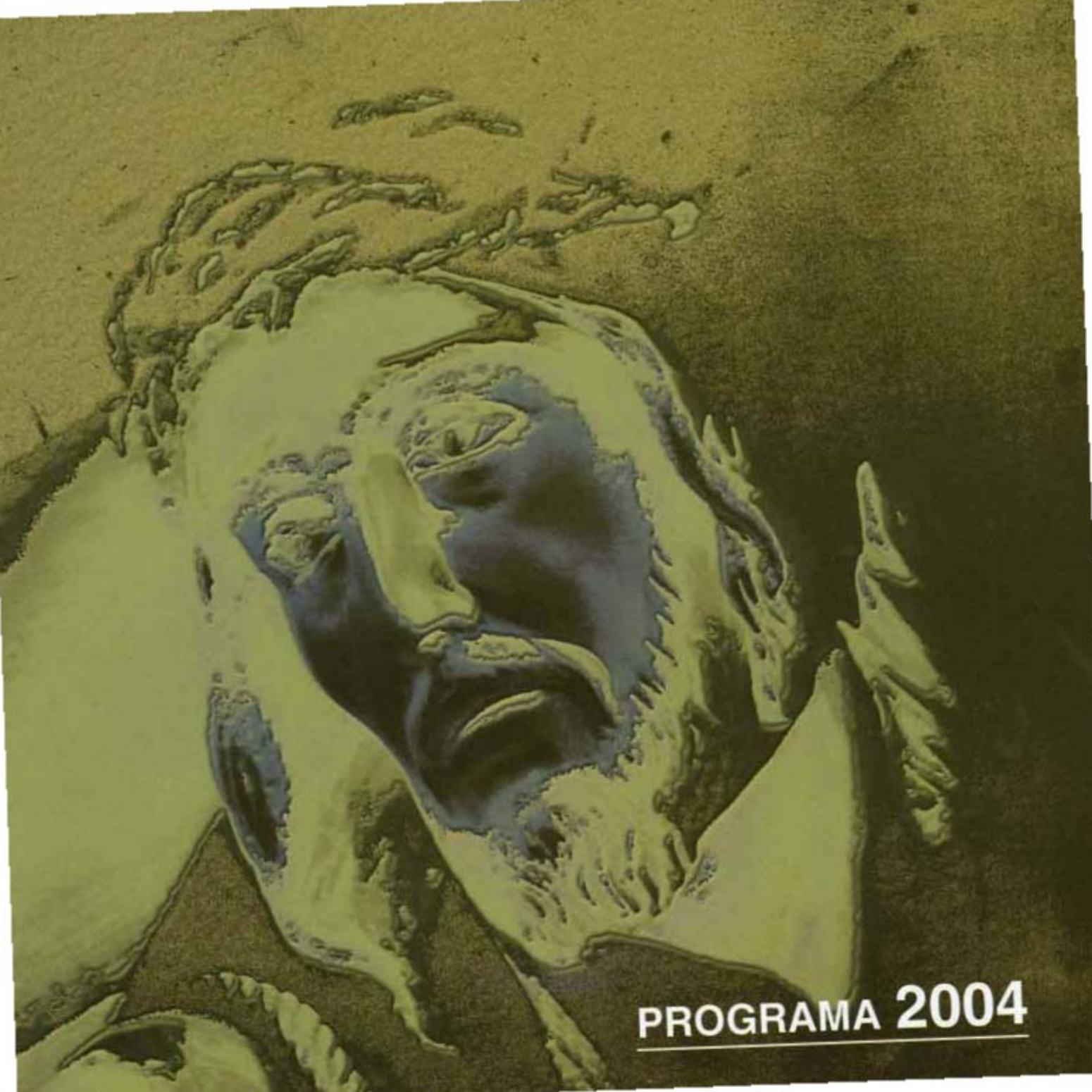
Amb aquest esdeveniment volem enfortir els llaços entre les associacions, germandats i confraries del nostre país.

Per portar a bon port aquest important projecte tanmateix es precisarà la col·laboració desinteressada de totes les institucions, així com del món empresarial gironí.

En darrer lloc, però no menys important volem promoure una major participació ciutadana en tots els actes de la Setmana Santa.

"la Caixa"

PROGRAMA 2004

Girona en tren

Puja al tren i diverteix-te!

"GERIÓ"

CARRILET de

Girona

CARRILETS TURÍSTICS CATALUNYA

Vila de Lloret, 100 - 17300 **BLANES** (Girona)
Tel. 972 35 20 64 - Fax 972 35 06 82

Albert Clotas Figueres

c/ Ballesteries, 16 - Tel. 972 48 50 40
17004 **GIRONA**

Magatzems
La Palma

Llenceria i Roba Interior

Sta. Clara, 48 - Tel. 972 20 42 83
Pl. Marquès de Camps, 16
Tel. 972 22 04 55 - 17001 **GIRONA**

Pregoner 2004

Manuel Xifra Boada

Nascut a Girona l'any 1928.

Va cursar el Batxillerat als Maristes -Enginyer Tècnic-, especialitzat en mecànica i organització per l'Escola d'Enginyers Industrials de Terrassa.

Casat el 1953 amb Maria Loreto Pagès (E.P.D.) varen tenir nou fills, dels quals sis treballen actualment en empreses de la família.

Fundador de Comexi, S.A., la primera empresa familiar, creada a Girona l'any 1954, especialitzada en la fabricació de bens d'equip, per al sector de l'emalatge flexible i manipulació del paper, cartoné i materials sintètics.

L'Empresa comença la seva exportació el 1956, aquesta vocació exportadora va permetre conèixer a fons les dificultats i complexitats que representa la sortida a l'exterior d'una empresa catalana, però l'experiència i coneixements adquirits van servir per dissenyar correctament el futur.

Coincidint amb els canvis generacionals, s'està creant el Grup Comexi, format inicialment per les empreses familiars que els fundadors varen crear durant quasi 50 anys -Comexi, S.A. (1954) - Coemter (1964) - Elpa (1973) - Foneria Girona, S.L. (1979) - Enviroxi (1991) - Comexi do Brasil (2000). Aquestes empreses tenen produccions complementàries per ajuntar sinergies que permetin cobrir uns mercats interiors i exteriors més amplis.

Comexi i el seu president Manuel Xifra, han rebut diverses distincions:

Primer premi a la Tecnologia (1995) concedit per la Conselleria d'Indústria i Comerç de la Generalitat.

Premi a la Internacionalització de l'Economia Catalana de la Generalitat (1998). Premi a l'Emprenedor,

categoria d'internacionalització (1996). Premi per al dinamisme exportador i xifra d'exportació (1989 i 1994)

atorgat per la Cambra de Comerç i Indústria de Girona. La Generalitat de Catalunya li va concedir la Medalla del President Macià pels mèrits laborals i professionals (2000).

Amb el suport de

SERVEI ESTACIÓ

Bricolatge - Decoració
Indústria - Llar

Sèquia, 20 (cantonada Jaume I)
17001 GIRONA
Tel. 972 20 40 62 - Fax 972 20 55 22

COMA

JOIERIA - RELLOTGERIA

ZENITH

Swiss watchmakers since 1865

MONT
BLANC

PIERRE BALMAIN

SANDOZ

NINA RICCI
PARIS

c/ Nou, 27 - Sant Francesc, 28
Tel. 972 21 68 21 - GIRONA
c/ Sta. Eugènia, 26 - Tel. 972 20 32 48

*Família
Alberch - Sitjes*

*Família
Olivas - Alberch*

B
a Vitrell
Restaurant

Avd. Sant Mercè 100

El Cartell 2004

Carandell

Nascut a Salt (Girona), el 15 d'abril del 1953.

Es formà artísticament a l'Acadèmia de Belles Arts de Girona, alumne de Josep Farrés, BCN, Ramon M. Carrera.

Les seves tècniques són l'oli, acrílic, tèmpera i tècnica mixta i els subjectes predominants a les seves obres són les figures i composicions abstractes.

Exposicions recents: 1984 Fontana d'Or (Girona). 1985 Museu Casa de los Tiros (Granada). 1995 Palais des Rois de Majorque. Perpignan (France). Opsis Art Gallery, Oostduinkerke (Belgique). 1996 Galeria Gaudí (Barcelona)...

Judici crític: Al parlar del pintor Carandell, l'he adjectivat de sintètic i universal i entenc ben justificada aquesta qualificació, ja que com a pintor és harmònic, equilibrat i carismàtic, és a dir, estètic amb tota la força del seu art. Però al mateix temps, és un gran pensador filosòfic, amb perfils astrals i astrològics. I encara que influït també per la gran música, que si ell la concreta en la de Beethoven i en els seus acords inspiradors, jo la referiria a Pitàgores, ja que el pintor, amb els seus quadres, sap abastar la música silenciosa de les estrelles i sap convertir-la en geometria estel·lar.

I així des del cel fins les Aigües Primordials de l'Existència, les imatges d'uns arpegis infinits ens situen melòdicament des del caos dels nostres sentiments fins el cosmos ordenat de l'univers.

Josep Colet i Giralt

PROGRAMA D'ACTES 2004

VIACRUCIS A LES CREUS

Lloc: Al Camí de les Creus - Dies: Diumenges: 29 de febrer, 7, 14 i 21 de març

A 2/4 de 5 de la tarda: Sortida a peu de la Plaça dels Apòstols.

A 1/4 de 5 de la tarda: Sortida amb el Carrilet des del Pont de Pedra fins a la primera capelleta.

VIACRUCIS A LA CATEDRAL

Lloc: A la Catedral, diumenge 28 de març a 2/4 de 6 de la tarda.

EXPOSICIÓ EXPOSANTA 2004

Inauguració el dia 2 d'abril a 2/4 de 9 del vespre (després de la missa de 8h).

Dies 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8 d'abril d'11 a 2 del migdia i de 5 a 8 del vespre.

PREGÓ 2004 - FONTANA D'OR

A càrrec de Manuel Xifra Boada, Dilluns Sant 5 d'abril, a les 8 del vespre.

LECTURA DRAMATITZADA

Dimarts Sant 6 d'abril i Dijous Sant 8 d'abril, a les 8 de la tarda a la Sala La Planeta, el Grup PROSCENIUM presenta «Becket o l'honor de Déu» de Jean Anouilh.

PROCESSÓ DEL DIVENDRES SANT

Hora: A les 10 del vespre

Celebracions a la **CATEDRAL**

DIUMENGE DE RAMS - 4 D'ABRIL

A les 11 del matí: Benedicció de Palmes i Rams a la plaça dels Apòstols de la Catedral.

Concelebració de l'Eucaristia.

DIMARTS SANT - 6 D'ABRIL

A les 5 de la tarda: Missa Crismal.

DIJOUS SANT - 8 D'ABRIL

A les 7 de la tarda: Missa vespertina del Sopar del Senyor.

DIVENDRES SANT - 9 D'ABRIL

A les 11 del matí: Litúrgia de les hores.

A les 5 de la tarda: Celebració de la Passió del Senyor.

DISSABTE SANT - 10 D'ABRIL

A les 11 de la nit: Vetlla Pasqual.

DIUMENGE DE RESURRECCIÓ - 11 D'ABRIL

A les 11 del matí: Missa Pasqual concelebrada, presidida pel Sr. Bisbe.

Benedicció Papal.

MANAIES DE GIRONA

Dimecres 7 d'abril a les 8 del vespre per fer entrega del penó.

Divendres 9 d'abril a 2/4 de 8
de la tarda per recollir el penó.

fecsa endesa

MISSES ALS DOLORS

HORARI DE LES MISSES:

Enguany continuarem amb un horari d'hivern i un horari d'estiu, fent coincidir el canvi oficial d'hora amb el canvi oficial de les nostres misses.

Fins el 24 de març del 2004 la Santa Missa se celebrarà a les 19.00 hores.

Des del Quinari d'enguany fins el 20 d'octubre del 2004, la Santa Missa se celebrarà a les 20.00 hores.

Des del 27 d'octubre del 2004 fins el 9 de març del 2005, la Santa Missa se celebrarà a les 19.00 hores.

MISSES:

MARÇ 2004: Dimecres dies 3, 10, 17 i 24.

ABRIL 2004: Dimecres dies 14, 21 i 28.

QUINARI del 29 de març al 2 d'abril. Cada dia Missa a les 20 hores. Dia 2, Divendres de Dolors. Misses a les 12 i a les 20 hores. En aquesta missa participarà la Coral del G.E.i.E.G.

MAIG 2004: Dimecres dies 5, 12, 19 i 26.

La festa del dia 4, Sant Pelegrí Laziosi, es trasllada al dia 5. La festa del dia 8, Santa Maria mitjancera de totes les gràcies, es trasllada al dia 12.

JUNY 2004: Dimecres dies 2, 9, 16 i 30.

La festa del dia 12, Sant Antoni Mª Pucci, es trasllada al dia 9. La festa del dia 19, Santa Juliana Falconieri, es trasllada al dia 16.

JULIOL I AGOST 2004: No hi ha Misses.

SETEMBRE 2004: Dimecres dies 1, 8, 15, 22 i 29.

La festa del 23 d'agost, Sant Felip Benici, es trasllada al dia 1 de setembre.

15 de setembre: MARE DE DÉU DELS DOLORS. Missa a les 20 hores.

OCTUBRE 2004: Dimecres dies 6, 13, 20 i 27.

NOVEMBRE 2004: Dimecres dies 3, 10, 17 i 24.

El dia 17, festa de Tots els difunts de l'orde servita.

DESEMBRE 2004: Dimecres dies 1 i 15.

La festa del dia 27, Sant Joan Evangelista, es trasllada al dia 15.

GENER 2005: Dimecres dies 12, 19 i 26

FEBRER 2005: Dimecres dies 2, 9, 16 i 23

El dia 2, Primer Dolor de la Mare de Déu: Festa de la Presentació del Senyor al Temple.

La festa del dia 17, Els set Sants Fundadors de l'orde servita, es trasllada al dia 16.

MARÇ 2005: Dimecres dies 2, 9 i 30.

QUINARI del 14 al 18. Cada dia Missa a les 20 hores. Dia 18, Divendres de Dolors. Misses a les 12 i a les 20 hores. Divendres dia 25 DIVENDRES SANT: Processó del Sant Enterrament.

ALARMES ANTIROBATORI

- SERVEI TÈCNIC 24 HORES
- MÀXIMA PROFESSIONALITAT

® CENTRALCONTROL 24)

- CENTRAL PRIVADA D'ALARMES

**SEGURETAT
- FIABLE -**

EMPRESA HOMOLOGADA PER DGS NÚM. 996

Saragossa, 21
Tels. 972 21 42 21 - 972 21 31 09
Fax 972 21 18 32
17003 GIRONA
www.distec.org

OR - ARGENT - RELLOTGES
i OBJECTES PER A REGAL

c/ Hortes, 10
17001 GIRONA
Teléfon 972 22 76 26

VIERNES

LLUM I SO

SONORITZACIÓ I
LLUMINOTÈCNIA PROFESSIONAL
SERVEI DE LLOGUER D'EQUIPS

c/ Carme, 123 - GIRONA
Tels. 972 20 30 43 - 972 20 21 99 - Fax 972 22 72 64

Lectura dramatitzada

Grup Proscenium

BECKET o L'HONOR DE DÉU

L'obra afronta el conflicte permanent entre l'Església i l'Estat. El text supera la seva època concreta -el s. XII a Anglaterra- per posar de manifest l'arrogància dels que fan servir el nom de Déu en el seu propi benefici o conveniència.

Un diàleg fresc i àgil per una qüestió endèmica. Enric II Plantagenet vol subjectar els barons i reduir el poder de l'Església per crear un estat modern. Thomas Becket, un humil diaca, es converteix en company d'aventures del Rei i és promocionat com a canceller del regne. Més tard el propi monarca l'imposa com a primat de l'Església a l'Anglaterra i pensant que així podrà dominar definitivament el clergat. Però Becket es pren seriosament el seu nou paper i s'enfronta obertament al poder reial fins a la ruptura.

L'obra fou escenificada fa temps, a l'aire lliure, a Girona i també a Salt. També ha estat portada a la pantalla amb Richard Burton -en el paper de Becket - Peter O'Toole -en el paper de Rei.

Ara el Grup PROSCENIUM vol recuperar-ne les paraules, convençuts de la seva actualitat, bo i pensant que és un excel·lent exercici de reflexió per aquests dies i un magnífic espectacle.

BECKET o L'HONOR DE DÉU
de Jean Anouilh

Direcció: Joan Ribas

Lloc: A la Sala La Planeta

Dies: Dimarts Sant, 6 d'abril

Dijous Sant, 8 d'abril

Hora: A les 8 del vespre

ENTRADA LLIURE

Aforament limitat

LÀCTICS ROCACORBA

Recuits • Iogurts • Mató

LÀCTICS ROCACORBA, S.L.
AIGUAVIVA (Girona)
Tel. 972 24 08 83

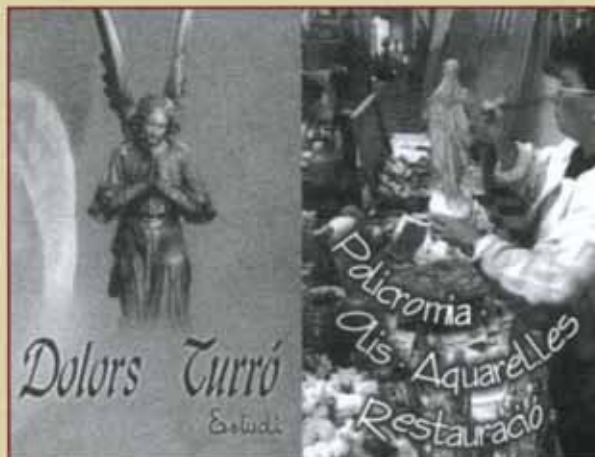
PORTES METÀL·LIQUES

- Residencials
- Comercials
- Industrials
- Automatismes

Avda. Font de la Pólvora, 3 i 5 - Fax 972 22 36 17-17004 GIRONA

Tels. 972 20 82 88 - 972 21 22 55

Ballesteries, 19
17004 GIRONA
Tel. 972 41 01 93

EXPOSANTA 2004

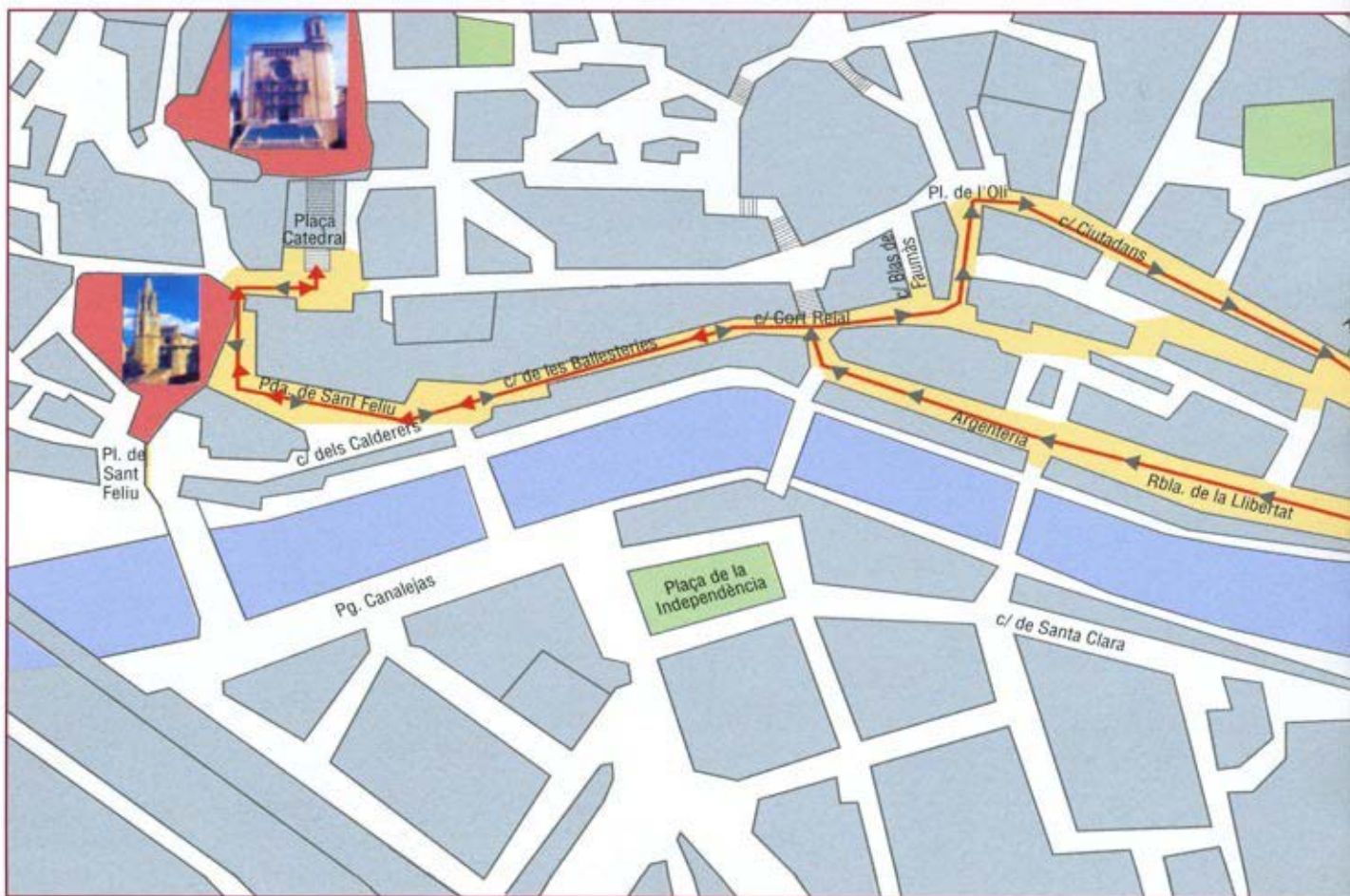
A L'ESGLÉSIA DELS DOLORS

Dies 2, 3, 4, 5, 6, 7 i 8 d'abril 2004

D'11 a 2 del migdia - De 5 a 8 del vespre.

ITINERARI DE LA PROCESSÓ DEL SANT E

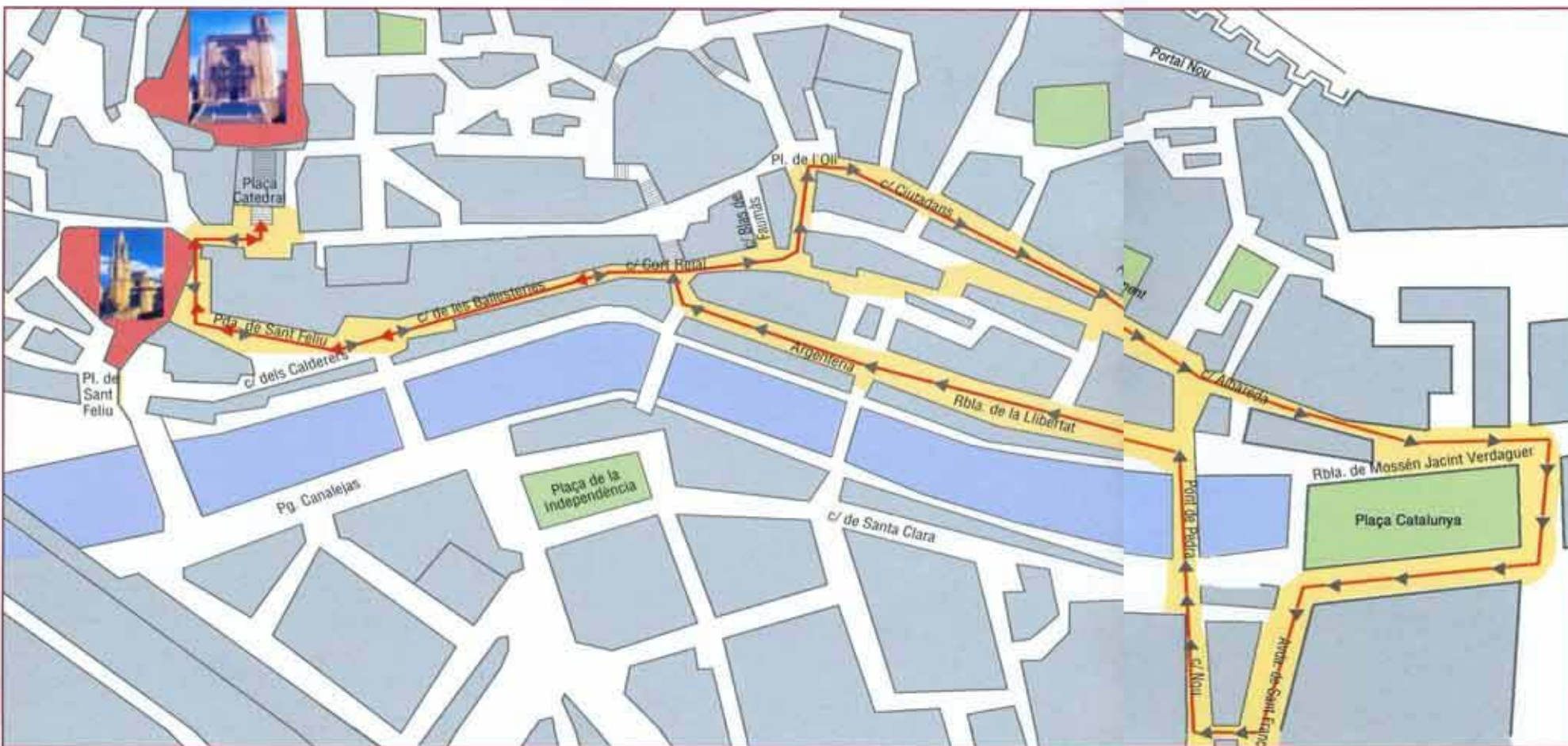
ITERRAMENT 2004

9 D'ABRIL 2004 - NIT A LES 10

**Plaça de la Catedral
Portal de Sobreportes
Pujada Sant Feliu
Carrer Ballesteries
Cort Reial
Plaça de l'Oli
Carrer Ciutadans
Plaça del Vi
Carrer Albareda
Plaça Catalunya
Avinguda Sant Francesc
Carrer Fontanilles
Carrer Nou
Pont de Pedra
Rambla de la Llibertat
L'Argenteria
Carrer Ballesteries
Pujada Sant Feliu
Plaça de la Catedral**

ITINERARI DE LA PROCESSÓ DEL SANT EITERRAMENT 2004

9 D'ABRIL 2004 - NIT A LES 10

- Plaça de la Catedral
- Portal de Sobreportes
- Pujada Sant Feliu
- Carrer Ballesteries
- Cort Reial
- Plaça de l'Oli
- Carrer Ciutadans
- Plaça del Vi
- Carrer Albareda
- Plaça Catalunya
- Avinguda Sant Francesc
- Carrer Fontanilles
- Carrer Nou
- Pont de Pedra
- Rambla de la Llibertat
- L'Argenteria
- Carrer Ballesteries
- Pujada Sant Feliu
- Plaça de la Catedral

DIA A DIA AMB VOSTÈ

A Hipercor i Tiendas El Corte Inglés, treballem dia a dia per continuar oferint-li tota la qualitat i el servei que espera de nosaltres.
Cada dia. Amb vostè.

Tiendas

Ordre de la Processó del **Sant Enterrament**

- 1 Manípul de Manaies
- 2 Porrer
- 3 Confraria de Jesús i els Nens
(Pas de l'Entrada Triomfal de Jesús a Jerusalem)
- 4 Banda de Música
- 5 Confraria de Sant Honorat
(Pas de la Institució de l'Eucaristia)
- 6 Confraria de Sant Isidre Llaurador i Sant Galderic (Pas de l'Oració de Jesús a l'Hort de Getsemaní)
- 7 Confraria de Jesús Crucificat
(Pas de l'Ecce Homo)
(Pas de la Caiguda de Jesús)
Banda de Música dels Manaies
- 8 Confraria del Silenci (Pas de la Trobada de Jesús amb la seva Mare)
- 9 Confraria de la Santa Faç (Pas de la Trobada de Jesús amb la Verònica)
- 10 Confraria de la Passió
(Pas de l'Agonia de Jesucrist)
- 11 Banda musical de Vilafamés
(Castelló de la Plana)
- 12 Arxiconfraria de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist
(Creu d'Improperis)
- 13 Arxiconfraria de la Passió i Mort de Nostre Senyor Jesucrist
(Imatge de Jesús Crucificat)
Grup de Flauta Travessera
- 14 Confraria del Davallament
(Pas del Davallament de Jesús)
- 15 Confraria de la Mare de Déu dels Dolors
(Pas de la Dolorosa)
- 16 Banda Joves Músics de Mollet del Vallès
- 17 Confraria del Sant Sepulcre
(Pas dels Perfums)
(Guàrdia del Sant Sepulcre)
(Pas del Sant Sepulcre)
- 18 Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona
- 19 Escorta a Cavall

Records de Setmana Santa

La Junta de Confraries de Girona, amb l'ànim de donar difusió, així com de popularitzar-los, ha editat una sèrie d'objectes que exposa en aquesta pàgina i que es poden adquirir durant la Setmana Santa a l'exposició de l'església dels Dolors, i a la parada que s'instal·larà el dissabte dia 10 d'abril a la Rambla i el Divendres Sant dia 9 a la plaça de la Catedral.

Litografies signades pels diferents autors dels Cartells de Setmana Santa.

Sobres amb matasegells oficials concedits per la Direcció General de Correus i Telègrafs.

Estoig recopilatori de tots els pins dels diferents confreres que s'han editat.

Figures de fang que reproduïxen els diferents confreres, pintades i sense pintar, original dissenyat per l'artista gironina Cio Avelli.

Tradicional Concert de **Dissabte Sant**

A CÀRREC DE LA BANDA DE MÚSICA «**LA LIRA**»
DE L'ASSOCIACIÓ CULTURAL DE LA ROCA DE VILAFAMÉS (Castelló)

Director: Màxim Belenguer Seguer

Data: 10 d'abril del 2004 - Lloc: Rambla de la Llibertat

Hora: 12 del migdia

Organitzen: Junta de Confraries de Setmana Santa de Girona i GEiEG

Col·labora: Ajuntament de Girona.

Rosell *electrònica*

c/ Pau Birol, 16 - 17005 **GIRONA** - Tel. 972 40 70 07 - Fax 972 40 60 20

SETMANA SANTA 2003

El Pregó

de Setmana Santa 2003

Quan el President de la Junta de Confraries de Girona em va plantejar la possible designació com a pregoner dels actes de la Setmana Santa de la nostra ciutat vaig entendre que em trobava davant d'una responsabilitat, un repte i sobretot un honor. La responsabilitat té a que veure amb l'auditori i no perquè parlar en públic em sigui una cosa estranya o aliena, al contrari, ho haig de fer sovint, sinó perquèestic a casa, a la meva ciutat sense que pugui deixar de banda aspectes ben íntims o personals i això no és fàcil. No es tracta de quedar bé, de sortir del pas, de dir quatre coses boniques que tant serveixin per a una ciutat com a per una altra.

destacadíssim professional, tant de la ploma com dels pregons i les conferències, el qual en té uns quants d'escrits que va repetint en funció de les particularitats geogràfiques de la vila en qüestió, així com de la proximitat amb la ciutat o poble anteriorment pregonats, no fos que l'auditori trobés massa familiar el discurs, que ja és mala sort. Els hi garanteix-ho que no és el meu cas.

El repte té molt a veure amb el contingut del pregó. L'autoritat d'algunes de les persones que han exercit com a pregoners altres anys és indiscutible. L'any passat, el mateix senyor Bisbe, amb motiu de la seva primera Setmana Santa gironina: abans l'Enric Mirambell, cronista oficial de la ciutat i una de les persones que més coneixen la nostra

Setmana Santa: també l'Abad de Montserrat, una primera figura, dit amb tots els respectes pel que representa el monestir i la comunitat al front de la qual està el gironí Josep Maria Solé; Luis del Olmo, mestre de la paraula o Tomàs Molina, un dels homes del temps de TV3 i autor d'un pregó de gran qualitat i originalitat.

I aquí apareixo jo. Si tot sant té la seva novena, tot pregoner té tema. El meu és el món de la comunicació, que d'alguna manera és ja el món de tots i aquest cal lligar-lo amb la Setmana Santa gironina, amb la meva pròpia trajectòria i a la visió personal del que ha estat la meva Setmana Santa en el decurs d'èpoques ben diferents. Fer-ho, a més, a la meua manera, que no pot evitar el to planer i la punta d'ironia però amb la deguda consideració a la solemnitat dels actes que em pertoca pregonar.

Finalment els parlava d'honor perquè la designació d'alguna manera té a veure amb el reconeixement d'una trajectòria com a ciutadà, desenvolupada des de fa temps fora de Girona, però també a altres èpoques a la mateixa ciutat on sempre m'he mantingut censat i empadronat, votant i pagant. Agraeixo molt sincerament a la Junta de Confraries la seva consideració cap a la meua persona. M'han fet molt feliç amb la seva proposta. Sempre he intentat no tan sols venir a la ciutat sinó exercir com a gironí tot el que és possible.

Però m'han de permetre una petita broma. Hom mai ha de dir que un honor és immerescut, en un acte d'humilitat en principi molt elogiuable però gens aconsellable d'acord amb l'experiència de la història. Quan Miguel de Unamuno va rebre una condecoració de mans del rei Alfons XIII va dir «Gràcies, majestat, per aquest honor que tant em mereixo». El monarca va contestar una mica sorprès: «Carai, don Miguel, que sincer que és vostè, aquí tots els que vénen diuen que la seva medalla és un honor que no mereixen». «És que ells, senyor, també són sincers» va dir l'escriptor. Deixem-ho doncs en un honor, un gran honor.

Ens ha tocat viure, jo crec que afortunadament, l'esclat de la societat de la informació. Les millores en la comunicació han estat cabdals i avui la creació intel·lectual, que és un dels fets més remarcables de la condició humana, pot ser traslladada amb una gran facilitat. Però, comunicar-se en un sentit estricte, diríem que originari, va més enllà del fet concret de la transmissió sinó que el vinculem amb el contingut, amb el que es diu, amb com es diu.

La passió de Jesús, que es reviu a la Setmana Santa, té molt a veure amb aquesta societat de la informació no tan sols per la contemporaneïtat del seu missatge sinó per la transcendència dels textos que la expliquen.

Els textos als quals em refereixo són els Evangelis,

que poden considerar-se sens dubte el primer gran relat periodístic de la història. Els evangelistes, Sant Marc, Sant Mateu, Sant Lluç i Sant Joan varen dur a terme una tasca, una funció, veritablement periodística. No han pensat mai que el plantejament que se segueix a les diferents celebracions de la Setmana Santa, des del Diumenge de Rams, fins al Diumenge de Pasqua no deixa de ser el reflex pràcticament exacte del que va passar aquells dies a Jerusalem?

Durant la processó del Sant Enterrament, Divendres Sant al vespre, cada pas que surt, amb cada confraria, pels carrers de la nostra ciutat, en una successió gairebé cronològica es converteix en un retrat dels moments més dramàtics viscuts per Jesús. Un element gràfic, diríem, que acompanya a una narració central molt exhaustiva. Igual passa a les publicacions i diaris.

Tot això avui és possible mercès a què fa alguns centenars d'anys, gairebé dos mil, quatre persones a indrets diferents que compartien unes creences amb altra gent, poques en aquells temps, entengueren que havien de fer alguna altra cosa decisiva que aconseguir que uns fets tan formidables fossin coneguts. I així els fixaren en uns escrits. Per fer-ho, al igual que un periodista, varen cercar les seves fonts, és a dir qui els podia explicar què havia passat.

testimonis dignes de confiança, contrastats, gairebé sempre eren orals, pocs documents escrits hi havia a l'època. Pogueren parlar amb algunes persones que havien conegut personalment els fets de la passió o que havien estat en contacte amb qui els varen viure, amics, pares, avis, etc. Aquesta feina la varen fer amb molt rigor, respectant la realitat, com ho fa un bon periodista que sap que aquest és el compromís fonamental amb el lector que li fa un acte de confiança.

Però no n'hi havia prou. Havien d'escriure-ho de manera àgil i entenedora, comprensible, sense gaires embolics que permetessin interpretacions equívokes. Havien de reproduir aquella tensió, un clímax, que permetés als lectors plena consciència del dramatisme i de la transcendència d'aquells fets. Li varen donar un estil periodístic, de crònica. Tot, amb l'objectiu que ho conegués la gent d'aquells temps i els que després vindrien.

Així ja tenim dit que l'actitud dels quatre evangelistes respon a un perfil molt equivalent al del periodista. Tenim encara alguns elements més per a poder comparar. És evident que avui no tenim només una forma d'informar-nos, sinó moltes. Per exemple si ens atenem als diaris, gairebé sempre, una mateixa notícia, sense canviar els fets, la plantegen al lector de manera diferent. Les raons són conegudes: l'estil del diari o del propi periodista, els tipus de lectors que ho

llegeixen, el tarannà dels habitants de la comunitat a la que pertany aquesta audiència, les circumstàncies del moment, la ideologia del professional o de l'empresa, etc. També haig de reconèixer que a vegades les raons de les discrepàncies entre tractaments periodístics de la mateixa notícia responen a raons menys confessables i per tant gens mereixedores d'una absolució.

Doncs bé, d'evangelis no en tenim només un, sinó quatre i cadascun presenta les seves diferències, provocant molts segles de polèmiques teològiques que l'església va resoldre proclamant la «concòrdia discurs», que és una manera de reconèixer que presenten diferències entre ells

però sempre dins d'una coincidència en termes generals. I no passa res. Vet ací que aquest concepte ens resulta conegut quan parlem del pluralisme informatiu, que és el dret i el fet a què mitjans i periodistes diferents puguin explicar uns fets a la seva manera, d'acord amb els seus criteris i sense que això suposi faltar a la veritat.

Per exemple Sant Marc va escriure el seu evangeli a Roma, a la capital, per a cristians gentils, explicant costums jueves, per això en el seu estil no hi havia moltes paraules llatines o derivades del llatí. El seu to és tens i sembla deixar veure que els destinataris pertanyien a una comunitat amenaçada, fet que realment correspon a la Roma dels temps de Neró.

Sant Mateu escriu a Israel o Palestina, per a unes comunitats formades per jueucristians, sembla que tenien menys maldecaps que altres potser perquè varen aconseguir tenir les seves creences sense deixar d'acomplir la llei local. Sant Lluc redacta un evangeli més universalista, probablement perquè els seus lectors són gentils grecs i això ho afavoria. Sant Joan escrigué per a persones de cultura jueva però que estaven en contacte amb el pensament grec. Ho fa a Efes, illa grega i com avui li passaria a un periodista, del seu to es desprenen les dificultats de la situació política atès que probablement passava per un període de desterrament o presó.

En fi, tot molt proper a l'actualitat i en el meu cas, al món professional on m'he mogut durant molts anys i que m'ha portat a valorar aquestes coincidències que es reviu a la Setmana Santa, davant d'uns fets que són des de tots els punts de vista probablement la història més important de la humanitat. Desgraciadament, avui el coneixement de tots aquests afers i de tota la història de les creences, de les religions siguin cristianes o no, de l'antic testament, etc. que són tan importants pel bagatge cultural de les noves generacions, estan marginats a l'igual que altres branques de les anomenades humanitats i els estudiants es veuen privats d'una base fonamental per a la seva formació intel·lectual.

perquè si bé es comparteix l'obsessió per la veritat, malauradament els periodistes no sempre portem la bona nova. Darrerament, gens bona.

L'energia de la narració de la passió ha impressionat al llarg de la història i ha portat als més importants artistes, de tots els segles, a crear grans obres que ens han llegat, no només per la seva fe religiosa sinó per la seva pròpia força. Els llibres en són incomputables, les pintures i escultures sobre la passió són un gran patrimoni artístic de tota la humanitat i des del naixement del cinema, tornant a la comunicació, s'han rodat milers de pel·lícules sobre el tema. Avui les televisions també retransmeten les processons més significatives i multitudinàries (tot això demostra la fascinació que per a gent de totes les èpoques ha provocat la passió de Jesús).

Recordo dels anys que vaig treballar al Diari de Girona que pocs dies abans de la Setmana Santa qui ha estat durant molts anys magistrat i President de l'Audiència, Miguel Pérez Capella ens preparava articles sobre la passió des de perspectives impensables. Recordo un treball de gran qualitat amb un conjunt de reflexions jurídiques i processals de Jesús o un altre sobre qüestions forenses a partir de les dades evangèliques sobre la seva mort.

Doncs bé, tot això només ha pogut ser escrit mercès a la tasca dels quatre evangelistes, als quals

jo he qualificat de pioners del periodisme. Amb el pas dels anys i dels segles, són una referència per a tota la humanitat.

M'han de permetre ara que segueixi el pregó amb unes notes estrictament gironines que tenen vinculació amb els anys d'exercici de la professió periodística a la ciutat, dels records de la Setmana Santa a diferents períodes vitals, a les crisis i canvis que li he conegut i també a les circumstàncies no només gironines, que ens porten al moment actual, sens dubte, positiu i reeixit. I molt autèntic.

La meva condició generacional, és a dir la meua edat, em fa compartir amb altra gent una sensació força especial. El nostre pas des de l'adolescència a la joventut, en uns anys de canvi decisius per a la persona, va coincidir plenament amb el gran període de canvis de tota mena a la societat i al país durant els anys 70. Això vol dir que no tan sols he viscut setmanes santes amb entorns molt diferents, sinó que les diferències són vertiginoses en poc temps i en intensitats. Tot això quan l'adolescent busca referències que difícilment trobava perquè per aquells anys, canviaven a cada moment.

Per tant la Setmana Santa de la meua infància és en gran manera molt semblant a la de tots aquells que ja són als quaranta, per dalt o per baix. El record més llunyà que m'apareix a la memòria

és el d'una processó de grans dimensions, és a dir que s'apropava molt a casa meua, que és i ha estat sempre la plaça Marquina, parlo de la Gran Via o fins i tot a la plaça Marquès de Camps. En aquesta plaça hi vivia el meu avi matern, Joan Molinet i tinc una certa idea, una imatge certament borrosa d'una gran multitud pels carrers que jo veia des d'una finestra i que sembla que corresponia a l'entrada del Bisbe Jubany, a l'any 1964. Plaça, per cert, que era part fonamental d'un petit barri que fou anomenat l'Havana petita i que era també el barri de la meua família paterna, del ram del comerç.

Crec que aquest fet, i per això n'he parlat, de l'entrada del Bisbe Jubany pels carrers de la ciutat, és molt definidor per explicar la manera que les qüestions religioses afectaven a la vida ciutadana. D'una banda la legislació vigent en aspectes administratius i municipals, d'acord amb la confessionalitat de l'estat, s'encarregava de posar les condicions per dotar la Setmana Santa d'una gran solemnitat. Les emissores de ràdio modificaven les seves programacions per emetre música clàssica, els bars no podien emetre música moderna, els sorolls excessius i tota mena de gresca estava prohibida, la llavors televisió encara pionera feia una programació gairebé monogràfica, etc. L'escenari, en definitiva, tan dirigit cap al recolliment, pesava enormement en la manera que els catòlics gironins, de fet tota la ciutat, vivíem la Setmana Santa.

La processó era un dels actes més esperats i seguits de la ciutat, amb una gran participació, tant de penitents com de ciutadans que omplien els carrers de Girona. Algunes circumstàncies sempre les he recordat. La processó restava molta estona aturada, sembla perquè era tan llarga que a vegades el començament es trobava amb la cua, provocant un problema de difícil solució. També em resultava impressionant el fet que alguns penitents ho fessin descalços o amb cadenes. O la solemnitat de la Creu d'Improperis o del Sant Crist portada per gironins, amb el rostre descobert, de la Confraria de la Puríssima Sang, o com als infants d'ara la presència del mànipul de manaies, tan representatius no només de la nostra processó sinó de tota la ciutat.

La setmana santa gironina no tenia un ambient alternatiu. La ciutat la vivia a més amb un conjunt

de tradicions que es repetien any rere any d'una manera gairebé exacta. Pel diumenge de Rams, tots els germans estrenàvem roba, sabates o ambdues coses. Els nens amb el llarguíssim palmó, les nenes amb la palma, més petita i amb un treball artesà considerable. La benedicció dels palmons i les palmes es feia el carrer. El palmó, un cop beneït, es penjava al balcó, malgrat que a vegades quedava una mica atropellat degut a què amb el meu germà i altres en donàvem un ús una mica agressiu, rebent uns i altres.

A continuació començàvem un recorregut que durava varies hores per les cases dels diferents familiars i que havien assolit la condició de padrins per tal de recollir els corresponents tortells, amb l'esperança de trobar un bon equilibri entre els de massapà, crema, nata o cabell d'àngel o entre els que eren o no de pasta fullada. El tortell, tradició molt arrelada a la ciutat i comarques, guanyava en aquells temps per golejada a la mona de pasqua, que sí tenia més pes a altres indrets com a Barcelona. Aquells tortells em porten avui a la memòria el nom de pastisseries i confiteries que són els veritables sabors de la infància de molts gironins i que han anat desapareixent: Pratdesava, Campistol, Busquets, Negre, Puig o més recentment Verdaguer o Roca. Valdria la pena que algú ens pogués fer algun dia un repàs exhaustiu per la història dolça de la ciutat, que té com a darrer episodi la primera Setmana Santa sense la Granja Mora.

Jo era un dels afortunats que en comptes de tortell sempre he tingut mona de pasqua. Un dels moments més esperats de la Setmana Santa era quan el recader de Sant Hilari Sacalm, duia a casa, sempre abans de les nou del matí del Dissabte Sant, dins d'una gran caixa de cartó, una mona espectacular, de varis pisos d'ametlla i que la meva padrina, Carmina Molinet de Ribot encarregava a un pastisser d'aquella localitat, Pastisseria Fornés on tenia una estreta vinculació la família del seu espòs.

Els haig de confessar que avui, tants anys després, segueixo rebent per cada pasqua la meva mona i que estic encantat amb que això continuï essent així.

Avui la mona preval. Guanya per golejada, malgrat que el tortell segueix consumint-se en grans proporcions. És lògic. La mainada es fascina davant de les veritables fantasies que permet la xocolata, ja no només la de sempre, la negra, sinó també la blanca i la de llet, però també per la quantitat ja que cada cop les mones són més grosses i amb tot tipus de referències als personatges d'actualitat, com són els futbolistes o els herois de la televisió o el cinema. Ara, també, els fillols solen reclamar dels padrins altres gratificacions, siguin de tipus econòmic directament o amb obsequis de tota mena.

L'assistència als oficis de Setmana Santa era molt

important, com la visita als monuments a les diferents esglésies de la ciutat. Amb independència de les circumstàncies que he explicat al voltant de l'oficialització de la setmana santa, les alternatives de lleure dels gironins eren molt més limitades però es multiplicarien poc temps després amb l'arribada del Seat 600 que poc a poc va buidar Girona durant uns dies que eren festius fet que s'accentuà no només amb la crisi política i social dels 70 sinó amb el creixement del parc de segones residències de molts concitadans a la costa.

Durant una temporada vaig fer d'escolà a l'església dels pares claretians, que comptava amb un agrupament escolta al que pertanyia. No per massa temps, perquè ja començava a desenvolupar una certa tècnica d'aïllament de la realitat, és a dir que estava a «les musaranyes» que em feia poc recomanable pel que fa a la prestació dels meus serveis com a escolà. Durant els dies de Setmana Santa hi havia força feina atès que a més dels oficis de l'església es demanava als pares claretians que atenguessin el desig de les comunitats de les adoratrius i la de les monges del Col·legi de les Carmelites per fer els seus propis oficis. I fèiem «bolos», com els artistes.

A diferència de les adoratrius les carmelites eren d'una gran generositat perquè Dissabte Sant a la tarda-vespre, un cop feta la vetlla pasqual ens

● ● ● Setmana Santa 2003

obsequiaven, en una sala al cantó de la seva petita capella, no només amb un berenar sinó amb un paquet on hi havia una petita mona i un sobre amb dues-centes pessetes per a cadascun dels dos escolans (17 euros avui, gairebé tres mil pessetes). Al mossèn també el tema li era arreglat adequada i proporcionalment.

Un any un pare claretià que residia fora del país va estar uns mesos a la comunitat de Girona. En conèixer l'estret marge de temps entre l'ofici a l'església del Cor de Maria i el de les Carmelites es va oferir a ser present com a possible substitut i per si fèiem tard, a la capella del Col·legi. Només vull dir que el recorregut, malgrat ser curt, entre les cantonades amb Joan Maragall i amb el carrer de Barcelona del carrer Sant Antoni Maria Claret es va fer a un ritme gairebé atlètic. Això dit amb tot respecte i consideració i reconeixent que en tot moment la dignitat fou conservada. Vàrem arribar a temps de retenir els drets adquirits en una plaça tan preuada.

La Setmana Santa tancava un conjunt de celebracions i tradicions. El carnestoltes pràcticament no existia però sí el dijous gras, que al Col·legi La Salle celebràvem amb una excursió per les fonts de la ciutat, la font de la pólvora, les fonts de Sant Daniel o una pujada a Torre Gironella on no faltava la coca de greixons. A la Salle la quaresma era seguida amb gran rigor i celebràvem oportunament el dimecres de cendra

a la seva enorme església, després transformada en gimnàs. També recordo que l'abstinència de carn durant el divendres de quaresma era seguida majoritàriament a les cases conegudes, malgrat que es compensava adequadament als infants amb els bunyols de quaresma i que els grans òbviament també consumien.

Ja a la meua primera adolescència començo a veure que algunes coses canvien. A l'església dels claretians el pes dels escoltes porta a modificar alguns costums litúrgics, introducció de cants i instruments musicals amb espirituals negres, presència dels joves prop de l'altar, etc. Anar a la processó no és quelcom en absolut fomentat, em refereixo a anar-hi com a penitent, fins i tot algunes persones organitzen sessions d'oració en plena coincidència horària amb la processó del Sant Enterrament: les dificultats per trobar vestes, els camins poc coneguts o fomentats per fer-se d'una confraria sinó era per tradició familiar, les dificultats per connectar amb responsables de confraries eren moneda corrent.

És evident que molts catòlics gironins no se sentien massa a gust amb la processó. Dubtaven. Tot això s'incrementà quan a partir del 75 comença el canvi polític. En un procés clàssic acció-reacció hi ha gent que considera que la processó és anacrònica, que el fet religiós s'ha de viure en una intimitat total i es trenca el relleu generacional de

moltes confraries. Són temps en què tot es posa en dubte i qualsevol qüestió del passat es considera contaminada i va al mateix sac, el de l'oblit.

És quan es planteja de vegades el rumor de la mateixa desaparició de la processó. La presència és cada cop més minvada i això porta a la desmoralització de molts gironins en una dinàmica imparabile de no voler ser presents en un procés agònic: menys penitents, menys assistència al trajecte com a espectadors i cada cop un trajecte més curt.

Les meves primeres passes al periodisme local, fent encara el COU a l'Institut Vicens Vives, em porten mitjançant la meva col·laboració a la corresponsalia de l'agència EFE de la ciutat a escriure sobre esdeveniments polítics en els moments més difícils de la transició.

Un dels períodes més complexos són les vagues dels paletes a les comarques gironines dels anys 1976 i 1977. Foren vagues molt dures, amb violents enfrontaments amb la policia, en plena crisi econòmica, augmentant el nombre d'aturats i la inflació de manera gairebé geomètrica. La força dels vaguistes portà a què fins i tot a càrrec de caixes de resistència s'imprimissin uns bons que les famílies dels paletes poguessin canviar pels aliments als supermercats.

En aquest ambient de confrontació la vaga del 77 coincideix amb la Setmana Santa. Els meus

contactes amb els sindicats em confirmen el que circulava com a possible i és que com a forma de protesta després de tants mesos de vaga i de situació desesperada, els vaguistes volien interrompre la processó. Altres contactes amb gent de confraries em traslladaven una gran convulsió, els que pensaven que s'havia de sortir com fos, els que reclamaven protecció de la policia per sortir o d'altres que pensaven que el millor era no sortir, en solidaritat amb els afectats i sobretot, la majoria, molta gent desconcertada per tot plegat. No sé si són els moments en què es toca fons o no amb més intensitat, però aquell dia fou molt negatiu per a la processó.

A la baixada del Pont de Pedra, prop de la Plaça del Vi, es viuen moments de molta tensió. Recordo perfectament com dictava una crònica per telèfon des de dins de la botiga dels fotògrafs Sans mentre la tensió era tan forta que en alguns moments dóna la impressió que part del mànupul de manaies és molt a prop de deixar el seu simbolisme per convertir-se en una veritable força de xoc. Afortunadament no va esclatar cap fet de més gravetat.

Aquells anys són certament grisos, tant que no en tinc massa records. A més, començo a estudiar a Barcelona, vaig i vinc per temporades a la ciutat i acabo marxant a Madrid, partícep de la indiferència de molts gironins. Veure la processó amb tanta decadència m'entristia enormement. Molts anys, senzillament, era fora o de vacances.

● ● ● Setmana Santa 2003

A finals de l'any 1987 vaig ser nomenat director del Diari de Girona, llavors la processó ja es trobava en procés de recuperació. Recordo com els manaies, que s'han convertit en un símbol de la ciutat, varen obrir el seu «castrum» a l'església de Sant Lluc i foren notables algunes de les seves commemoracions, com les que va portar a una concentració de manaies de diferents indrets de Catalunya. La comparació entre el nostre mànupul gironí i l'aspecte extern dels altres era radical, en favor dels gironins, que lluïen com una veritable legió romana.

El procés de reforçament de la Junta de Confraries cada cop amb més pes ciutadà i que bull d'activitat tot l'any, el coneixen millor que jo. Només em cal reconèixer-ho i felicitar-los.

La vitalitat i renovació de les confraries es veu als nostres carrers, l'assistència a tots els actes de la Setmana i l'arribada solemne i majestuosa a la Catedral és quelcom que un gironí no pot deixar de conèixer.

S'ha dit que elements vinculats al turisme i a l'anomenat turisme cultural han contribuït notablement. És cert, però això no ho pot explicar-ho tot encara que cada vegada són més les persones de fora de la nostra ciutat que contemplen la nostra processó. Però això no justificaria en absolut la participació de gironins, el nombre de penitents, en definitiva l'esdeveniment ciutadà.

Vull apuntar dues circumstàncies. La primera és la desaparició dels elements de tensió, almenys en un percentatge important, respecte a la visió, sentit i viabilitat de la processó entre els catòlics gironins i que fa que s'hagin abandonat molts dels prejudicis del passat. El procés acció-reacció de fa uns anys porta ara a la normalitat. Participar a la processó..... ja no està mal vist, parlant francament.

La segona qüestió té a veure amb aquest procés de globalització que estem vivint. Això vol dir que cada cop les societats se semblen més. El procés uniformitzador a la moda, a la cultura, en l'ús del temps lliure, en el coneixement de qualsevol novetat, etc. fa que la qüestió global i la qüestió local hagin de trobar el seu equilibri. I això porta a la identitat. Per definir la nostra identitat, la que permet aquest equilibri hi ha un element fonamental: la tradició, paraula menyspreada en el

passat recent i que ara recupera el seu significat. La mateixa UNESCO va determinar la responsabilitat de les generacions actuals envers les generacions futures. I són les generacions actuals les que han de vetllar per preservar la diversitat cultural de la humanitat, tenen la responsabilitat d'identificar, protegir i conservar el patrimoni cultural i material i immemorial així com transmetre aquest patrimoni comú.

«Tota creació -afirma la UNESCO- té els seus orígens en les tradicions culturals, però es desenvolupa plenament en contacte amb altres. Aquesta és la raó per la qual el patrimoni ha de ser transmès com a testimoniatge de l'experiència i de les aspiracions d'un grup humà. El coneixement de les nostres festes i tradicions és fonamental per a la cohesió de la societat i la participació en aquestes festes encara més. Són les activitats de trobada entre les diferents

generacions i han de ser-ho entre persones de diferent procedència. Coneixent i donant a conèixer el nostre patrimoni cultural ens assegurarem la seva perpetuació».

Ara, per finalitzar, la meua condició estricta de pregoner, em portaria a demanar i a convidar a la participació dels gironins i dels forasters als actes de la Setmana Santa però no puc finalitzar-lo sense una referència als fets que el món està vivint aquests dies i que tots tenim tan presents en les nostres preocupacions.

El cartell d'aquest any és obra del pintor i bon amic Lluís Roura. Després de pintar com ningú ho ha fet en molt temps els nostres pobles i el nostre paisatge, ha desenvolupat una magnífica obra sobre Terra Santa i ha combinat una Jerusalem emmurallada on hi cerquem possibles siluetes de la fisonomia de la nostra ciutat amb una processó gironina exactament situada a l'hort de Getsemaní.

No és casual que sigui així. El diàleg és l'únic que ens pot salvar d'un món que abans en dèiem globalitzat però en realitat sembla fragmentat. Deia Ghandi quan li preguntaven quin era el camí per a la pau que en realitat la pau era el camí mateix. Només convivint, dialogant i respectant-nos ens en podrem sortir.

JORDI BOSCH i MOLINET
Girona, 14 d'abril de 2003

Recull de Fotos 2003

1

Junta de Confraries

2

Diumenge de Rams

3

Confraria de Jesús
Crucificat

4

Confraria de la
Santa Faç

5

Confraria de St. Isidre
Llaurador i Galderich

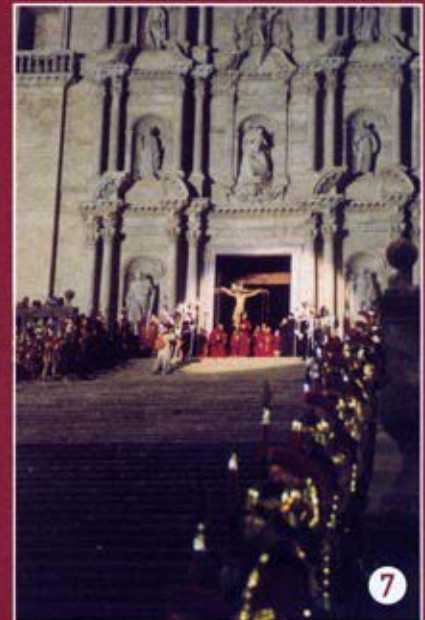
6

Arribada de la Processó

7

Acte final a les escales
de la Catedral

santalucía

■ ■ ■ ASSEGUANCES ■ ■ ■

VIDA, PLANS DE JUBILACIÓ, DECESSOS, ACCIDENTS,
ROBATORI, INCENDIS, RESPONSABILITAT CIVIL,
VIDRES, COMBINATS DE LA LLAR,
COMERÇOS I OFICINES, EDIFICIS I COMUNITATS
D'HABITATGES, TALLERS I INDÚSTRIES, AGRARIS...

AGÈNCIA A GIRONA: c/ Barcelona, 27-29 baixos

Tel. 972 20 19 88

El Sitjar

**CULTIU i VENDA
DE PLANTES**

Camí del Sitjar, s/n - Tel. 972 24 41 45
17190 SALT (Girona)

ARTS I METALLS CARMANIU

FABRICACIÓ PRÒPIA - CASA FUNDADA L'ANY 1930

Trofeus - Copes - Plaques - Pins - Medalles - Clauers
Articles d'empresa - Gravacions - Restauracions
Objectes Regal - Artesania - Repujats - Dissenys especials
Creacions Exclusives - Escultures - Reproduccions, etc...

c/ La Salle, 27-29 - 17002 GIRONA
Tel. 972 21 85 03 - Fax 972 21 81 58
<http://www.carmaniu.com>
E-mail: carmaniu@carmaniu.com

COL·LABORACIONS 2004

Les oracions demulcents

DIES DE CÈDRIA

Et resava en excés
des d'un llit de novembre,
des d'un endins lacònic
fred i marbrat de vida.

Un brogit de proverbis
degotaven com cèdria,
com demulcents al dany
de la lava que arrela.

Parenostres balsàmics
desplaçaven el «cèrber»
que ensumava la mort,
ajaçada als llençols.

Els teus dits, gota a gota,
em cuallaven la sang
i em nodrien contorns
amb les avemaries.

Diluïts i accessibles
m'embevia dels glòries
i la vida em sargia
als revolts de la llum.

Dijous Sant

a la pujada de SANT MARTÍ

Un Dijous Sant d'un dels darrers anys de la dècada dels vint del segle passat, una persona que habités una de les poques cases que hi ha a la Pujada de Sant Martí i que estés impedida de sortir al carrer, des del balcó de casa seva podia presenciar tot el moviment que es produïa en aquell indret.

Al matí anaven passant els fidels que es dirigien a l'església del Carme, per participar en els oficis del dia. Al final d'aquesta primera celebració començava l'adoració al Santíssim exposat en la monumental urna que presidia l'artístic monument. Tot seguit es notava al carrer l'afluència de persones que anaven a fer la visita ritual. En aquelles darreres hores del matí la concurrència era més aviat escassa. Especialment

hi acudien algunes senyores d'edat avançada que preferien evitar les aglomeracions que es produïrien a la tarda.

A primera hora de la tarda començava un continu anar i venir que s'anava intensificant progressivament. Primerament passaven unes formacions de soldats, marcant el pas, però sense armament. A mitja tarda ja es veien famílies enteres. Pares, fills i néts. Tots amb els millors vestits que tenien. Les senyores de negre, lluint artístiques i delicades mantellines, algunes sobrepujades amb les clàssiques pintes de carei. Enjoiades com en les grans festes. A les mans uns rosaris amb la creu de plata i els grans d'atzabeja o de nacre, i un llibre de devocions luxosament enquadernat.

Els homes vestien terns negres o foscos. Alguns portaven jaqué i barret fort o de copa. La mainada amb el vestuari que havien estrenat el Diumenge de Rams.

Del veí edifici que era seu del Govern Civil i de la Diputació sortia el Governador acompanyat de tot el personal del seu departament i escortat per uns policies de la secreta. De la mateixa casa sortia la corporació provincial, precedida de macers i funcionaris. Tots d'etiqueta i en silenciosa i solemniàl comitiva.

Venint del carrer de Ciutadans feia la seva aparició la corporació municipal. Obrien el seguici els macers, seguien els funcionaris administratius i a continuació els regidors, presidits per l'alcalde. Pels integrants de la corporació era preceptiu el frac, el barret de copa, la medalla dels setges i la vara de comandament els que els corresponia. Tancava el brillant seguici el mestre de cerimònies, amb el porter major, els agutzils i una parella de municipals amb uniforme de gran gala. Del costat contrari baixava el senyor Bisbe, acompanyat de dos canonges, patges i familiars. Les persones que s'hi creuaven es detenien per saludar-lo, besant-li l'anell, mentre s'inclinaven amb una discreta genuflexió.

També de la part alta de la ciutat baixava el general presidint dues fileres d'oficials, vestint uniformes de gala, amb sabre i condecoracions.

Aquell carrer tan estret i normalment poc concorregut, aquella tarda ofería un aspecte inusitat. Però tot i la gran concurrència que hi

transitava el silenci era gairebé absolut. L'església del Carme era una de les més visitades i encara que té una altra porta, la major part dels que hi acudien utilitzaven la porta principal.

Tant les corporacions públiques, com els grups de familiars, com les persones que anaven individualment a complir amb la tradició de la visita als Monuments, passaven silenciosament i amb un aspecte altament respectuós, com si tot el carrer aquell dia es convertís en un temple, on havia d'imperar la moderació, el capteniment, la correcció i la seriositat. Els coneguts que es trobaven i es detenien per intercanviar algun comentari ho feien en veu molt baixa, per no trencar aquell ambient de lloc sagrat que en el carrer es respirava.

Un soroll de fons ben característic d'aquella santa diada era el del fregadís del calçat amb la sorra que de bon matí la brigada municipal havia escampat pel paviment per tal d'evitar que la cera que degotaria de les atxes i ciris dels assistents a la processó del capvespre, s'adherís a les llambordes i produís perilloses rrelliscades.

A darrera hora d'aquella singular tarda, sortien de l'església del Carme els misteris que serien venerats en la processó. Tot i no ser de dimensions exagerades, ja que s'havien construït proporcionats a l'amplada dels carrers de la Girona vella que era per on desfilava el pietós seguici penitencial, gairebé omplien tota l'amplada d'aquell estret carrer de la Pujada de Sant Martí.

Un d'aquells anys, el fotògraf Valentí Fagnoli, que

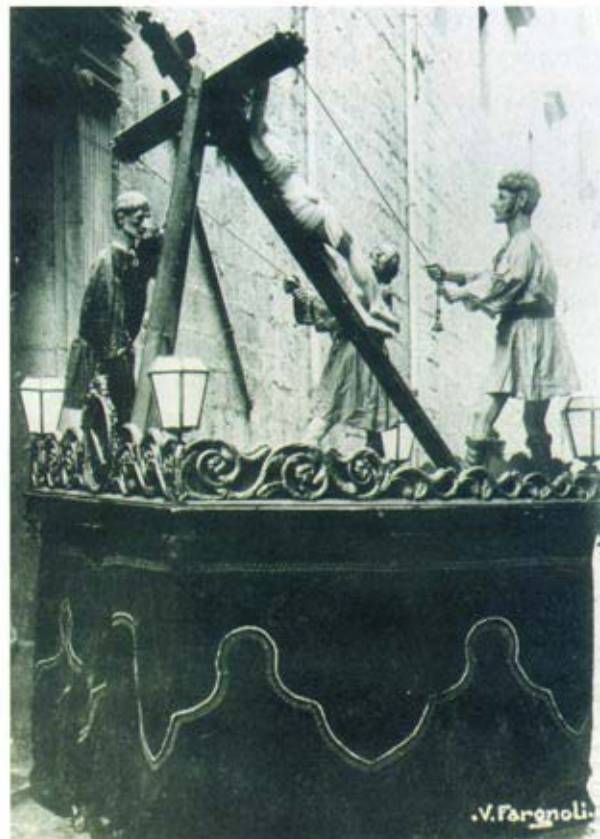
tants testimonis gràfics ens ha deixat d'aquells cadafalcs i d'aquelles imatges que no eren pas grans obres d'art; però sí expressaven la pietat popular en la plasmació de diverses escenes de la passió de Nostre Senyor Jesucrist.

També apareixien per posar davant l'objectiu del retratista els manaies que obririen la marxa de la processó. El senyor Fagnoli no disparava pas instantànies, com es fa ara, sinó que començava la seva actuació amb un minucios ritual preparatori. Situar convenientment l'aparatoso màquina, sobre el corresponent trípede. Mirar pel visor, tapant-se el cap amb un drap negre. Si era precís utilitzar una escala de mà, per enfocar millor el tema. Col·locar el xassís metàl·lic que contenia la placa. Obrir-lo i finalment disparar. I així anar repetint tot aquest conjunt d'operacions per cadascuna de les fotografies que pretenia obtenir.

No havien de passar gaires anys perquè aquells misteris, com també el vestuari dels manaies i les llances amb què anaven armats, llances que es deia procedien dels antics terços de Flandes, anessin a parar a la pira per ser consumits pel foc.

Imatges, cadafalcs, vestuari, armament, tot desaparegué: però queda el testimoni gràfic de tot aquell parament que durant segles havia donat vistositat i color a la processó del Dijous Sant.

Encara el Monument podia ser visitat fins l'hora de la celebració dels oficis del divendres, l'anomenada «Missa de presantificats». Però les

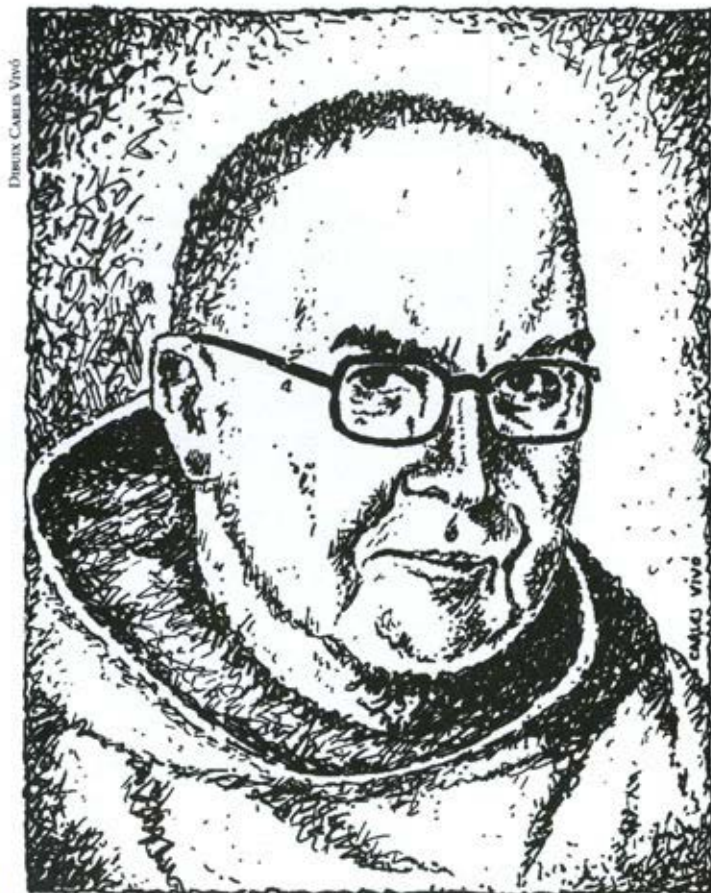

visites a les darreres hores de la nit i primeres del matí següent ja no tindrien el caràcter i la significació social de les de la tarda del Dijous Sant. Aquella nit la processó acaparava l'atenció dels fidels. La processó que organitzava la Confraria de la Puríssima Sang i que l'any 1931 se celebraria per darrera vegada, i ja no es restabliria mai més.

ENRIC MIRAMBELL i BELLOC
Cronista Oficial de la Ciutat de Girona

Àngel de les Gavarres
va marxar de Girona

Fa 50 ANYS

DIBUXX CARLES VIVÓ

Àngel de les Gavarres és el pseudònim del pare cartoixà Lluís Maria de Pont i Pujadas, gironí resident a Parkminster (Anglaterra). La Cartoixa és un orde d'ermitans que viuen i moren en l'anonimat. La seva identitat s'expressa per l'aïllament espacial, la refractivitat de les relacions externes, el silenci ambiental i la immunitat als canvis socials. Els cartoixans i les cartoixanes es caracteritzen per la solitud personal, l'ascetisme sever i la relació comunitària restrictiva. Una forma de vida contemplativa que es manté vigent des de fa més de nou-cents anys. Els costums propis contrariegen la identificació dels seus membres. Aquesta semblança, doncs, esdevé una excepció. Per això, el relat biogràfic s'ha subjectat a unes observances per tal de no negligir la tradició dels companys de mestre Bru.

CARLES SAPENA ens apropa a un gironí singular, per mitjà d'un treball molt documentat, en la Revista de Girona núm. 221 de desembre del 2003 i alhora ens aconsegueix una col·laboració per al programa de Setmana Santa d'enguany.

Podria ésser un bon començament d'aportacions, que vindrien a reforçar el nostre programa de Setmana Santa, de gironins que lluny de les nostres terres, segueixen els aconteixements de la seva sempre estimada Girona, des d'una perspectiva diferent i entranyable. Agraïm de veritat aquesta col·laboració.

Sóc gironí i sóc cartoixà. Fa més de cinquanta anys que vaig marxar de la ciutat, però no he deixat de ser gironí de tot cor. Des de lluny he anat seguint com he pogut l'impacte que hi deixaven molts canvis sobtats en diversos ordres, i que, forçosament, han hagut de transformar força aspectes de la ciutat.

El cartoixà és home de silenci, però no és un desertor de la societat. La meua regla em recorda que la intimitat amb Déu no encongeix el cor sinó que l'eixampla per tal d'abastar les esperances i dificultats de tot el món. Però, com a home de silenci, he hagut de demanar permís al pare general per acceptar la proposta de parlar de la Setmana Santa a Girona. No em proposo fer un sermó, sinó recordar com es vivien aquests dies en altres temps. Pot ser que això interessi al gironí del segle XXI.

Era el que les paraules suggereixen, la setmana de l'any que podia veritablement qualificar-se de santa, perquè la fe es feia visible. Semblava talment com si tota la ciutat es convertís en un gran monestir. No vull pas dir que tots els gironins fessin de monjo, però sí que tots respectaven, encara que fos de lluny,

l'ambient que es respirava. Teníem vacances als Maristes; el germà, en anar-nos-en, ens preguntava si aquells dies gosariem jugar, perquè havíem de meditar la passió de Nostre Senyor.

Les solemnitats començaven el diumenge de Rams. A la catedral es feia present l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem. El marc incomparable donava a la seqüència simbòlica una força especial per endinsar-se en el misteri. Després de la missa solemne, la processó dels rams sortia per la porta principal, i la plaça dels Apòstols esdevenia una mena de bosc o jardí bíblic, preludi de la Jerusalem celestial, les palmes i palmons en les mans dels infants movent-se com sacsejats pel vent.

Aquell diumenge -també a la catedral- començaven les Quaranta Hores d'adoració. L'Ajuntament en ple obria el torn, que cadascuna de les corporacions anava seguint durant els tres primers dies de la setmana. S'escollia el predicador; el poble hi acudia entorn dels bancs col·locats al llarg del passadís central, on seien els membres oficials de cada gremi o col·legi. Es podia dir que Girona mostrava la seva faç i respirava la fe.

● ● ● Col·laboracions

El Dijous Sant a la tarda es feia visible el poble de Déu en el sentit més propi de la paraula. Era el moment d'anar a «seguir els monuments» -com dèiem-, és a dir, anar a adorar el Santíssim reservat en cada lloc de culte després dels oficis del matí, i això es feia en família. Era de rigor anar-hi tots, els pares i tots els fills; les famílies, sovint ben nombroses, se saludaven en creuar-se, sense aturar-se a parlar; a cada església era un continu entrar i sortir. Un tret remarcable d'aquesta diada, així com en tota la setmana, és que no hi havia forasters; tothom era de Girona. Encara no havia començat la moda del turisme.

El moment culminant de la Setmana Santa gironina era, sens dubte, la processó del Sant Enterrament. El divendres a la nit tothom s'abocava al balcó per veure desfilat les confraries amb llurs passos. Els Manaies marxaven al davant al so d'unes melodies melangioses i marcial al mateix temps. Les files d'encaputxats, les torxes, tot ajudava els pensaments seriosos. La processó passava enmig d'aquestes pedres carregades de més de dos milers d'història. Molts personatges que han marcat els destins de la humanitat han vist aquestes mateixes pedres i han passat pels mateixos indrets. Aleshores el temps s'oblidava i es podia reviure gairebé com a actual el primer divendres sant a Jerusalem.

Aquests són els records d'un gironí que era portant del pas de la Mare de Déu dels Dolors fa més de cinquanta anys. La processó del Sant Enterrament ha resistit la prova del temps i dels canvis, s'ha enriquit amb nous passos. Potser aquesta processó és l'única manifestació pública de fe que resta dels

meus records. Però no vull entonar una elegia sinó un càntic d'esperança. S'han d'acceptar els canvis que provoca el pas del temps i que imposen les condicions de la vida. Si bé han desaparegut moltes pràctiques que consideràvem importants, certament altres elements de la vida cristiana han anat germinant a l'ombra i per això potser encara són més importants. La renovació despertada pel Concili Vaticà està en plena evolució, per més que no es vegi: la vida progressa sempre lentament.

Veig des d'Anglaterra els pendons i les banderes de les confraries com banderes de l'esperit que assenyalen Girona com a plaça forta. Ja no es tracta de resistir tants de setges com als segles passats disputant-se la possessió d'aquest lloc estratègic, cruïlla de pobles i cultures: ara són els valors universals que estan en conflicte. Sembla talment com si una riuada de materialisme i hedonisme vulgui ofegar la vida de l'esperit. L'Església ha donat la veu d'alerta: si l'home refusa orientar-se cap a Déu, cau presoner i víctima dels propis èxits i conquestes.

Mirant des de lluny es veu potser millor el fet de la

pervivència de les confraries i el que aquest fet implica. Per una banda fa palesa la fidelitat de la ciutat a les tradicions. Per altra, les confraries envolten el misteri que és el cor mateix de la nostra fe, la mort del Redemptor, i l'acompanyen tot just ha acabat la seva missió: és el Sant Enterrament. Les noves confraries enriqueixen el misteri pasqual amb nous aspectes, centrats sempre en el misteri de la salvació. Aquests pendons i banderes de l'esperit assenyalen la tasca del gironí del segle XXI. Les confraries van ser en el seu origen l'expressió religiosa dels gremis, d'aquells avantpassats nostres que van bastir la catedral. Girona té un destí històric. Ha estat la plaça forta davant l'encontre de pobles i civilitzacions, i també està acostumada als aiguats. Si ara vol ser fidel al seu destí, hem de fer que la nostra fe sigui més ferma que la pedra per tal de defensar els valors de l'esperit, més alts que la nau de la nostra catedral. Parlo de les «nostres» confraries en primera persona perquè, si abans era portant del pas dels Dolors, ara, des del meu lloc d'unió amb Déu i de pregària, em sento membre viu de totes i cadascuna de les confraries.

Potser això, primer de tot, ens demana de resistir

les temptacions del folklore i del turisme, i en segon lloc hem d'obrir els ulls i el cor al misteri que honorem, precisament les fonts de salvació d'on brolla l'aigua de la vida (Is 12, 3). En una paraula: viure la nostra fe, prendre's seriosament la vida amb totes les responsabilitats enmig de les circumstàncies concretes, cadascú al seu lloc. No solament quan acompanyem Jesús mort per nosaltres la nit del Divendres Sant, sinó al llarg de l'any. Hem de saber-ho dir a tots els que vénen a viure a Girona i també a tots els que hi passen.

He promès no fer un sermó, però no puc deixar el meu raonament penjat en l'aire. Ho diré, no amb autoritat pròpia, sinó amb la de l'il·lustre pensador Jacques Maritain. La renovació que necessita el món ha de ser interior; no cal ser profeta -diu- per adonar-se'n, n'hi ha prou d'obrir els ulls. Es tracta d'estimar els altres i estimar-los tal com són, pel que són ara i aquí. Estimar-los, no pas pel que voldríem que arribessin a ser per tal d'assemblar-se més a nosaltres en llur cultura civil i religiosa. El que realment som tots, i que tenim en comú, és ser membres de Crist, perquè va morir per tots sense cap distinció, per tots els homes i dones, sants i pecadors, moros i cristians. Els uns han d'arribar a ser-ne membres vius, els altres estan destinats a pertànyer plenament al seu cos místic, l'Església, per camins tanmateix diversos, coneguts sols de Déu, i que hem de protegir i respectar.

ÀNGEL DE LES GAVARRES

St. Hugh's Charterhouse, Parkminster

el
repunt

tot en reparacions

TOT EN REPARACIONS

- material esportiu
- material ortopèdic
- tendes de càmping
- tapisseria
- marroquineria
- roba i complements

CÒPIES DE CLAUS
ACCESSORIS EN VENDA
COMANDAMENTS GARATGE

c/ Canonge Dorca, 47 - 17001 GIRONA
(Crida. Güell) - Zona Devesa- Tel. i Fax: 972 20 03 06

pilsa

Servei Assistència
Tècnica Oficial

- MOULINEX
- BRAUN
- UFESA
- PANASONIC
- FAGOR
- TAURUS

- MINIMOKA
- DAIKIN
- S&P

Venda i instal·lació:
Aire condicionat
Bomba de calor

 MITSUBISHI ELECTRIC

C/ Pascual i Prats, 8 Baixos - Tel/Fax 972 20 66 96
17004 GIRONA

DAVANT EL PRIMER DELS 90 GRADONS DE L'ESCALINATA MONUMENTAL DE LA CATEDRAL DE GIRONA

on el suc hi esdevé néctar

 L'Arc

Plaça de la Catedral, 9
Tel. (972) 20 30 87
17004 GIRONA

TENIM UNA CATEDRAL AL PATI

RIBUGENT
marroquineria

c/ Santa Clara, 40 - 17001 GIRONA
Tel. 972 20 33 83

RESTAURACIÓ DE METALLS
JOAN ENSESA I ROURA

Pda. Sant Domènec, 6 - 17004 GIRONA
Tel. 972 20 36 32 - Mòbil 699 97 72 66

 L'àmfora
BAR-RESTAURANT

El Casal del Fernil

MENÚ ESPECIAL SETMANA SANTA

Força, 15 - Tel. 972 20 50 10
17004 GIRONA

 CRISTALLERIES
GIRONA S.A.
Vidriers des de 1958

Ctra. Sant Feliu, 22
Tel. 972 213 816 - Fax 972 220 221
17004 GIRONA

www.cristalleriesgirona.com
info@cristalleriesgirona.com

MODELAUTO

RECANVIS DVD D'OCCASIÓ

 SL

VEHICLES D'OCCASIÓ

Ctra Sant Feliu, Km 5 - 17242 QUART (Girona)
Tel. 972 46 92 13 (3 línies) Fax 972 46 80 83

Recuperació de peces de vehicles sinistrats
Totes les marques nacionals i importades
Compravenda d'automòbils

Carta als CONFRARES

Roma, 28 de gener de 2004.

Benvolguts confreres.

Com cada any, quan s'apropen les dates de Quaresma i Setmana Santa, aprofito per fer-vos arribar quatre ratlles per ajudar-vos a viure amb intensitat aquest temps de gràcia, que l'Església ens invita a aprofundir i que ens preparen per celebrar, amb espiritual joia, la Resurrecció del Senyor.

Jesucrist viu en la seva carn la realitat del sofriment, carrega la creu i mort injustament. Viure cristianament vol dir no descarregar-nos de la nostra creu, sinó assumir-la. Tots, més a prop o de més lluny hem sentit al llarg d'aquest any la fiblada del dolor i del sofriment, tant físic com moral. Sabem que fins la nostra mort, enmig d'alegries, sentirem l'agulló del mal, de la injustícia, de l'explotació, del pecat. Això ens ha de portar a una major intimitat amb Déu, només Ell dóna sentit i esperança a les nostres vides. Com

ressonen en aquests moments les paraules de Sant Pere «Senyor en qui anirem? Només vós teniu Paraules de Vida Eterna». Però també el dolor ens ha d'humanitzar i no ha d'acceptar la temptació de quedar-nos tancats en nosaltres mateixos. A la Creu Jesús ens dona la seva Santa Mare, com Mare nostra. Ell en el dolor no ens deixa sols, i Maria traspassada per l'espasa del dolor, pel sofriment injust del seu Fill per culpa nostra, accepta aquesta nova missió que tant dolor li ocasiona, per les nostres infidelitats. El dolor és una escola d'espiritualitat i d'humanitat. Humanitat i espiritualitat sempre van unides. La Quaresma és aquest temps que l'Església ens regala per aprofundir en el sentit del dolor i del mal, fruit del nostre pecat personal. Això només ho farem en la mesura que ens apropem més i més a Déu i ens porti a viure una caritat més ardent envers els nostres germans. L'únic camí és el de la Caritat. Per poder-lo fer l'Església ens proposa el camí de la pregària, de la penitència, de la mortificació i de l'almoïna.

• • • Col·laboracions

La pregària és aquest temps, que cada dia hem de dedicar al Senyor. Els mestres de la vida espiritual ens diuen que no menys de 15 minuts cada dia. La pregària ens porta a intimar amb el Senyor i fer que els seus sentiments siguin els nostres, així la seva voluntat es fa la nostra voluntat.

Per la penitència ens n'adonem de la nostra fragilitat, volem fer el bé però no ens en sortim, sempre resta aquell pòsit d'egoisme que ens tanca dins nostre. Déu surt al nostre encontre, ens sana en el nostre interior i ens dóna la seva abraçada paternal. Reconèixer el nostre pecat, ens fa adonar de la nostra petitesa i de la nostra grandesa. Som pecadors, però a la vegada descobrim a Déu com a Pare amorós i misericordiós. Què més podem demanar?

La mortificació es la pregària del cos. Avui és més necessària que mai. En un món hedonista, centrat en el plaer, el cos es converteix en tirà de nosaltres mateixos i ens demana més i més. La mortificació, que mai ha de ser extravagant, ni exagerada, ni superior a les nostres forces, és camí pla per les virtuts humanes i espirituals. Ens porta a viure per un cantó la prudència, la justícia, la fortalesa i la templança i per l'altre la fe, l'esperança i la caritat. La templança ens diu el Catecisme de l'Església Catòlica és la virtut moral que modera l'atractiu dels plaers i procura l'equilibri en l'ús dels béns creats. Assegura el domini de la voluntat sobre els instints i manté els desigs dintre dels límits de l'honestedat. La persona temperant orienta vers el bé els seus apetits sensibles, guar-

da una sana discreció i no es deixa endur a seguir les passions del cor (núm. 1809). La nostra societat necessita créixer en aquesta virtut, cada un de nosaltres hem de créixer en aquesta virtut. Aquesta virtut ens fa créixer en castedat, pobresa i obediència.

L'almoïna ens recorda que cap bé és etern i que en la nostra abundància, ens recordem dels nostres germans que més necessiten per portar una vida digna. L'almoïna no és donar allò que ens sobra, que no té cap valor espiritual, sinó fins hi tot allò que ens és necessari. L'almoïna també ens recorda que la caritat no és donar coses, sinó que ens hem de donar generosament als altres, segons la nostra vocació, per respondre amorosament al Déu que ens ha estimat primer.

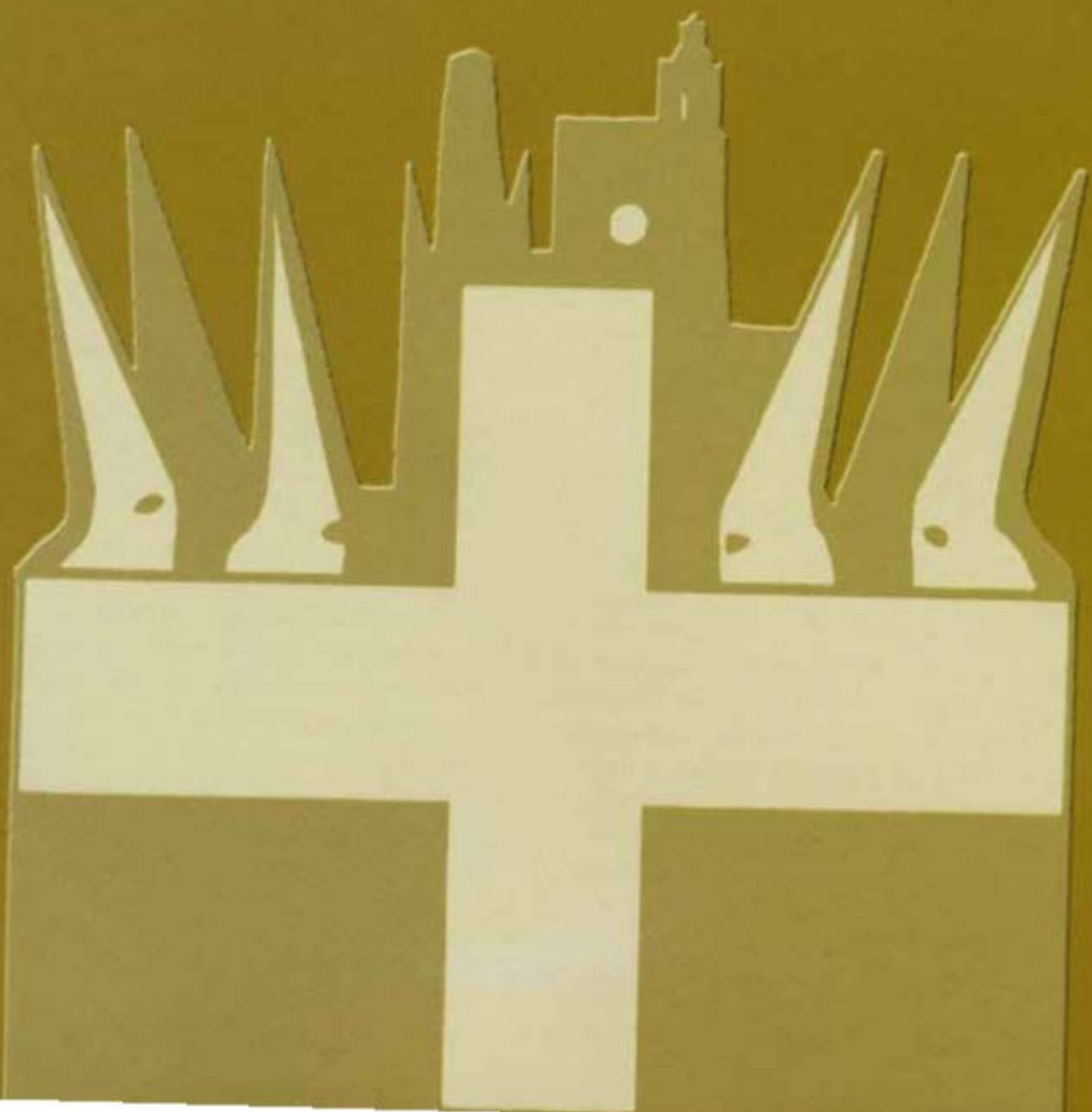
Maria és escola de vida cristiana. L'advocació dels Set Dolors de Maria, ens recorda plàsticament, com tota la vida de Maria és viure el Dolor com seguiment de Jesucrist. Que nosaltres, el viure els nostres dolors i sofriments, amb l'ajuda maternal de Maria, ens impulsi a viure joiosament la nostra vida cristiana com donació generosa i radical a Déu i els germans. Únic camí de felicitat, tota la resta són enganxifos i succedanis dessaborits.

Vostre,

Mn. JOAN BOADAS i HERNÁNDEZ - SONSECA
Consiliari de la Confraria dels Dolors

Centre d'Estudi de la

Setmana Santa

G I R O M A

Memòria viva de la Setmana Santa

La Setmana Santa a tocar, les confraries intensifiquen les seves activitats que arriben a adquirir cert ressò social. La Junta de Confraries dinamitza novament, revitalitza i envigoreix els actes propis d'aquests dies. L'equip del Centre d'Estudis de la Setmana Santa (CESS), en el propòsit d'obrir línies d'investigació i crear patrimoni documental, participa d'aquest mateix interès i fa públics els seus primers resultats. Així, el programa d'enguany, compta amb una interessant aportació de l'historiador Jaume Pinyol que versa sobre les actuacions musicals de la capella de música a la catedral gironina i durant la Setmana Santa del S. XVIII. També l'artista Josep Perpinyà ha elaborat un logotip per al CESS.

En un altre ordre de coses, aquesta Setmana Santa trobarem a faltar la presència dels recentment traspassats Ramon Sanllehí i Carme Comadira de la confraria de la Puríssima Sang, així com Ramon Martí de la confraria de la Santa Faç. Les confraries lamenten la mort d'aquests membres estretament vinculats a llurs associacions i a la nostra Setmana Santa. Ells, com tants altres que ens han deixat, han contribuït a fer de la processó gironina un acte del que tots en podem gaudir. No recollir degudament les vivències de confreres més veterans i destacats, que visqueren altres èpoques, a la llarga pot suposar la desaparició d'una part important de la nostra història. Es produiria una perillosa amnèsia col·lectiva del nostre passat més recent. Disposem d'informació

escrita tant als programes antics de la Junta de Confraries, com a les referències concretes dels diaris de l'època o bé encara a les actes de les confraries. No obstant això, cada vegada es fa més ineludible la realització d'un estudi retrospectiu que, a més de servir-se del que ja està publicat, aprofiti com a matèria primera una altra font d'informació, no escrita als llibres, però sí viscuda i compartida com és la memòria viva. El Centre d'Estudis, atent i receptiu a l'interès i a les demandes que, en aquest sentit, han formulat molts confreres, vol acomplir una de les seves missions com és la de divulgar des d'un enfocament ciutadà, la nostra Setmana Santa, la processó del Sant Enterrament així com la vida de les confraries durant seixanta anys (1939/40 - 2000). Pretenem fer una anàlisi d'aquesta realitat des d'una perspectiva més cronològica; tenint en compte els contextos socials d'una Girona en contínua evolució. També ens detindrem en aspectes concrets que configuren el seu entorn: examinarem els actes portats a terme per conèixer com s'han viscut en aquest període, farem un estudi específic de les representacions teatrals, del cartellisme, de la iconografia dels passos, de les aportacions artístiques musicals i literàries... Finalment analitzarem l'adaptació de les antigues confraries penitencials, així com el naixement de les noves, destacant-ne l'origen, les activitats, les manifestacions i especificitats. Convindrà agrair a tots els qui, tenint quelcom a veure amb la Setmana Santa, s'impliquen en

aquest projecte i volen convertir-lo en representatiu. Per una part a les institucions públiques com l'Ajuntament de Girona que, a més d'oferir-nos infraestructura, col·labora també al mecenatge econòmic necessari per editar l'obra. Per altra part, a totes les confraries que posen facilitats, obrint-nos els seus arxius per a consulta i posant-nos a disposició persones de contacte. Però sobretot caldrà donar les gràcies a molts gironins compromesos que, sense demanar res a canvi, fan valuoses aportacions al treball, donen idees, dades i continguts de manera desinteressada. És aquest mateix altruisme que veiem en les persones de bona voluntat que ofereixen el seu testimoni, el que manté encesa la flama de la processó de Divendres Sant.

Esperem que tota la il·lusió i convicció que, confreres de diferents generacions han dipositat i compartit en la nostra processó pugui reflectir-se no només en el llibre divulgatiu i plural que s'està redactant, i que es vol presentar pel II Congrés de Setmana Santa de Catalunya de l'any 2005, sinó també en futurs projectes i iniciatives que amb l'esforç i col·laboració de tothom surtin a la llum.

RAMON MUNTADA i ARTILES
Director del CESS

AGUA MINERAL NATURAL

Font Selva

Sant Hilari Sacalm (Girona)

des de 1875

CASA PIJAUME

*Tot tipus d'espardenyes,
sabates per a plantilles,
amples especials per a peus delicats.*

C'Amicus **Clarks**
SPRINGERS

Rambla Llibertat, 9-13 - Tel. 972 20 82 01
Tel./Fax 972 20 08 29 - 17004 GIRONA

SUPREM **PINBOS** **LACTOMIL**
PER A VEJELLS

SUPREM

Oficines: c/ del Prat, 23 - Apartat 33
Telèfon 972 84 01 00 (5 línies)
Telefax 972 84 23 57
17430 **STA. COLOMA DE FARNERS**
(Girona)

Pere Quera

Joiers des de 1887

GIRONA - 17001
Argenteria, 22 - Tel. 972 20 46 90 - Fax 972 20 13 49
Argenteria, 28 - Tel. 972 20 27 65
Sant Antoni Maria Claret, 10 - Tel. 972 22 42 28

PALAMÓS - 17230
11 de Setembre, 36 - Tel. 972 31 48 13

FIGUERES - 17600
Lasauca, 1 - Tel. 972 51 15 45

La capella de música de la catedral gironina durant la Setmana Santa del s.XVIII

Les celebracions litúrgiques de la setmana santa durant el s.XVIII venien determinades en les seves grans línies per les decisions preses al Concili de Trent a finals del s.XVI, caracteritzades per la uniformitat del cerimonial, l'ús del llatí com a llengua única, el centralisme normatiu, la preponderància de la jerarquia. Al costat d'aquests grans trets la pietat popular no va restar pas menystinguda, però sí estretament controlada. En aquest esquema la música tindrà un lloc privilegiat amb funcions variades: element de distinció social, per fer evident la categoria social del lloc i del celebrant que presidia un acte litúrgic, element de participació litúrgica mitjançant determinats cants, elements de transmissió d'actituds, coneixements i sentiments mitjançant els diferents recursos musicals del compositor.

La catedral gironina posseïa com a mínim des del

s.XIII un grup de músics més o menys nombrós segons les èpoques, la capella de música que amb els seus cants i instruments realçaven els oficis divins. L'organització i els pressupostos d'aquest grup es renovaren profundament el 1630, passant a disposar de 12 adults i quatre escolans que cantaven i tocaven els seus instruments en els moments de cada dia que eren litúrgicament significatius. Aquesta xifra de músics s'amplià a finals del s.XVIII a 19 músics i encara se n'hi afegien d'altres eventualment. Tots ells sota la direcció del mestre de capella, normalment un clergue, que dirigia els assaigs, composava peces per a les celebracions i educava els 4 escolans no només musicalment sinó que també els donava les bases de la cultura general, com una mena d'escola particular. La importància d'aquesta capella la podem entendre al veure que els seus titulars surten a totes les obres

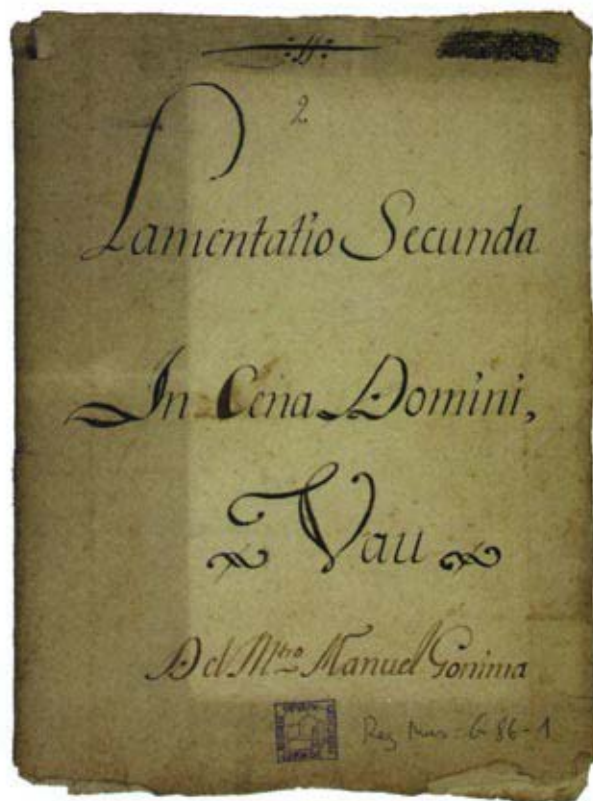
● ● ● Aportacions del Centre d'Estudis de Setmana Santa a Girona

especialitzades i que sobretot a partir de 1750 són sol·licitats per altres catedrals que poden oferir millors condicions, com són Madrid, Còrdova, Màlaga, etc...

La majoria de les obres compostes per aquests mestres de capella es conserven a l'arxiu catedralici; són 341 i estan en un estat de conservació acceptable, fet que permet l'existència d'un grup de músics que periòdicament en presenta de noves en concerts. El treball de digitalització d'aquestes partitures del s. XVIII, per tal de garantir-ne la seva conservació, ha permès de fer-ne una catalogació i ampliar-ne els estudis. És en el marc d'aquests estudis que s'escriuen les presents línies.

Del total de 341 peces d'aquest període conservades i compostes a Girona, trobem només 19 peces referides pròpiament a la setmana santa, de les quals tres corresponen al diumenge de Pasqua, 10 al triduum pasqual preparatori de la Pasqua i sis a la Verge dels Dolors. Pel que pertoca als autors, 4 corresponen a Gònima (1735-74) que és qui en té més, i les altres corresponen aproximadament a una per a cadascun dels vuit mestres restants de capella actius durant el s. XVIII.

En general podem observar que les composicions de l'època de Gònima, mestre que estigué actiu gairebé quaranta anys a la part central del segle, són de contingut clàssic, basades en la forma musical de les lamentacions. Juncà (1774-1780) successor seu, viu un món molt diferent, dins una

ciutat en fort creixement demogràfic i on comencen a arribar els aires d'una nova cultura, la il·lustració. La seva música és més atractiva, més galant, i de ben segur que hagués ressonat a les oïdes del seu predecessor com a indigna d'una catedral, com a frívola. No debades moltes peces de Juncà poden ser catalogades com d'estil galant. I els successors de Juncà continuaran per aquest camí.

D'entre les composicions destaquen les Lamentacions, lectura inclosa a l'oració matinal

dels monjos, realitzada a trenc d'alba, i que conté alguns versets del llibre homònim de l'antic testament, on es narren les desgràcies i l'aflicció dels jueus derrotats en el setge i ocupació de Jerusalem el juny del 587 aC per part dels babilònics. Aquesta lectura ja des d'antic es va incloure dins les lectures d'aquests dies sants, donada la identificació del dolor jueu amb el dolor del Calvari, i ben aviat va ser substituïda per un cant amb el mateix text, més o menys ornamentat melòdicament. De les abadies va passar a les catedrals i a les diverses parròquies. El Concili de Trent la va incloure dins el seu Breviari (1568) dividida en 9 cants, tres per a cada dia del triduum pasqual, cantats amb un responsori intermedi. La catedral gironina conserva diverses versions musicades d'aquest text. La més antiga correspon a Milans (1714-1733), composició a quatre cors de tres veus cadascun, i amb una instrumentació relativament senzilla. No es conserva completa. És Gònima (1735-1774) qui desenvoluparà més aquesta composició, doncs se'n conserven quatre, dues de senzilles i dues de format gran, amb violins, fagots, trompes i acompanyament continu, segurament a base d'orgue o similar. Juncà (1774-1780) no ens ha deixat cap d'aquestes composicions, mentre que de Balius (1781-1785) el seu successor, només queden restes d'una d'elles. En canvi el mestre Pons (1791-¿94?) ha deixat unes Lamentacions molt diferents de les de Gònima, doncs incorporen elements musicals propis de l'estil galant de l'època, amb repeticions

de paraules, augments d'intensitat sonora, contratemps i altres recursos, aptes per a un públic culturalment menys cultivat que el de començament de segle però numèricament més abundós, públic que disposa d'unes fonts culturals diferents de les eclesiàstiques i que suposen una competència real en el món de la cultura.

D'aquí la utilització d'uns recursos que uns anys abans haguessin estat considerats com forassenyats.

Més originals són les Lamentacions alternatives compostes en castellà pel mestre Compta (1794-1815) no utilitzades a matines, sinó com a complement de l'acte pietós de les 7 paraules pronunciades per Crist damunt la creu. El text és d'un individualisme romàntic fort, on el pecador contraposa la pròpia misèria enfront del sofriment de Crist. Aquesta obra, de 1804, cal entendre-la dins la difícil situació que va patir la ciutat amb els canvis de la revolució francesa a un dia de camí. Ens trobem aquí un món mental i cultural molt diferent del de l'època anterior, on la litúrgia oficial en llatí no satisfà les necessitats dels fidels i cal recórrer a altres fórmules per omplir-les.

Dedicades a la Verge dels Dolors trobem sis composicions, i que segurament cal relacionar amb la confraria del mateix nom. La primera és de començament de segle, és una petita composició de Gaz, però des de 1774 amb Juncà en trobem dues en format gran, oratoris amb orquestra gairebé simfònica, seguit per la d'Arquimbau, igualment extensa, però en part

Pâtisserie - Càtering

a Girona
des de 1898

c/ Santa Clara, 45 - 17001 GIRONA - Tel. 972 20 32 81 - Fax 972 22 64 59

c/ Emili Grahit, 21-23 - 17002 Girona - Tel. 972 20 14 00

Plaça Pere Rigau, 7 - 17257 Torroella de Montgrí - Tel. 972 76 10 22

e-mail: castello1898@retemail.es

**ESTANC
TEIXIDOR**

LOTO PRIMITIVA
BONO
1 X 2

Amb validació
informàtica

El plaer de fumar moderadament

Carme, 171 - Tel. 972 20 46 40 - GIRONA

TALLER D'ARTESANIA

RAMON BOIX

BRONZER i LLAUNER

c/ Ballesteries, 17 - Tel. 972 20 67 97
17004 GIRONA

Camilo Molina Uclés

Advocat

Cor de Maria, 6-8, entl. 1r

17002 GIRONA

Tel./Fax 972 22 41 22

Mòbil 629 33 94 26

advocats

STOKKE
mobiliari ergonòmic

L'HEURA

Sta. Clara, 44 - Tel. 972 21 01 38
GIRONA

TALLER: Tel. 972 40 25 24

Fax 972 40 25 28

GRUES: Tel. 972 40 25 26

Fax 972 40 25 29

Ctra. Sta. Coloma, 80 - 17005 GIRONA

Pl. Independència, 3

Tel. 972 20 59 62

17001 GIRONA

MAR PLAÇA
restaurant

Especialitat en:

Peix de la costa i marisc viu

perduda. Podria ser que aquests oratoris es representessin com a actes pietosos el divendres sant tal com ho trobem documentat entre els jesuïtes d'Innsbruck a finals del s.XVIII? No ho sabem.

La litúrgia del dia de Pasqua és la que està menys present en aquest arxiu, tal i com era d'esperar en un ambient de litúrgia tridentina com és el que sembla predominar a Girona. Només tres peces

consten com a pròpies d'aquest dia, i encara són peces manllevades que originàriament estaven destinades a celebracions litúrgiques d'altres dies. Això porta a pensar que el cant gregorià era el preponderant en aquestes celebracions i que no se sentia la necessitat d'ampliar el repertori amb peces pròpies. La celebració de la mort de Crist era possiblement més sentida que la seva resurrecció.

De moment no hi ha restes d'altres composicions típiques d'aquests dies solemnes, ni dels himnes litúrgics, ni dels impropis, ni de l'adoració de la Creu, ni de salms penitencials, ni d'altres peces que consten en altres inventaris catedralicis. No és fàcil trobar una explicació adient.

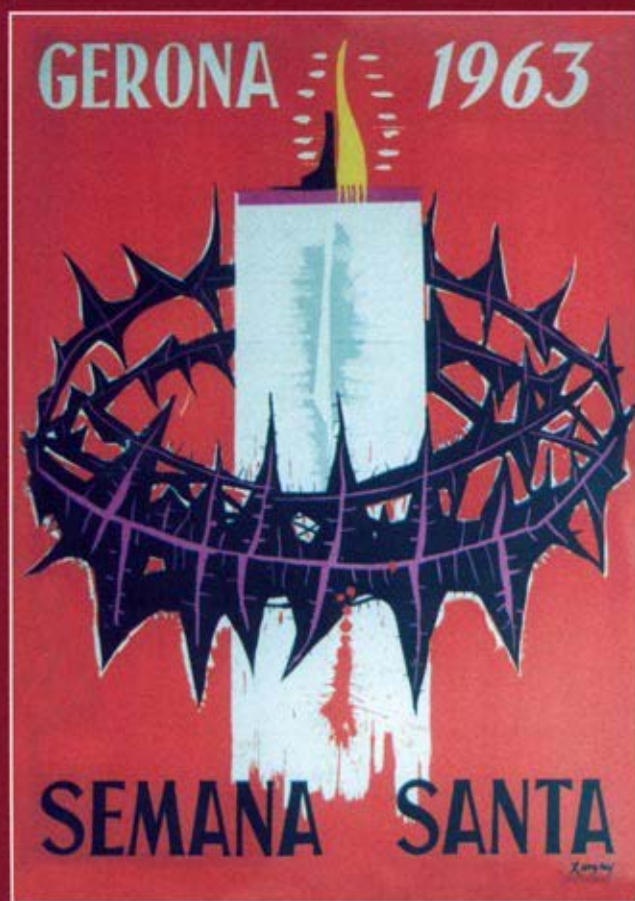
No és aquest el moment de tractar les relacions entre les representacions de les passions que avui dia celebren diverses localitats catalanes amb les representacions populars dels misteris pasquals que se celebraven als segles XVI i XVII a molts llocs d'Europa i que la reforma tridentina va escombrar, i que els països luterans conserven avui dia en una forma musical ja clàssica. Se celebraven aquestes passions amb intervencions populars a Girona? A l'arxiu de la catedral, de moment no n'ha aparegut cap referència.

JAUME PINYOL

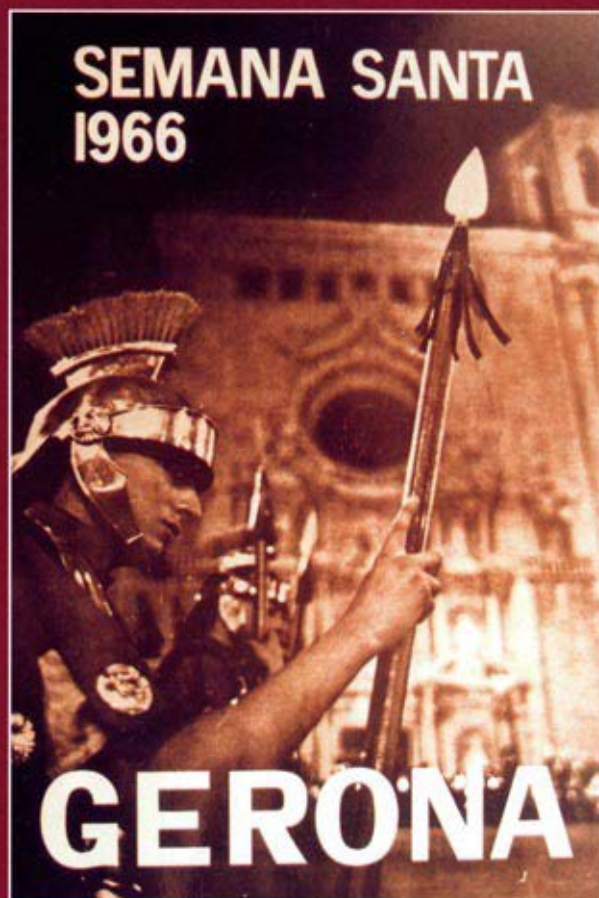
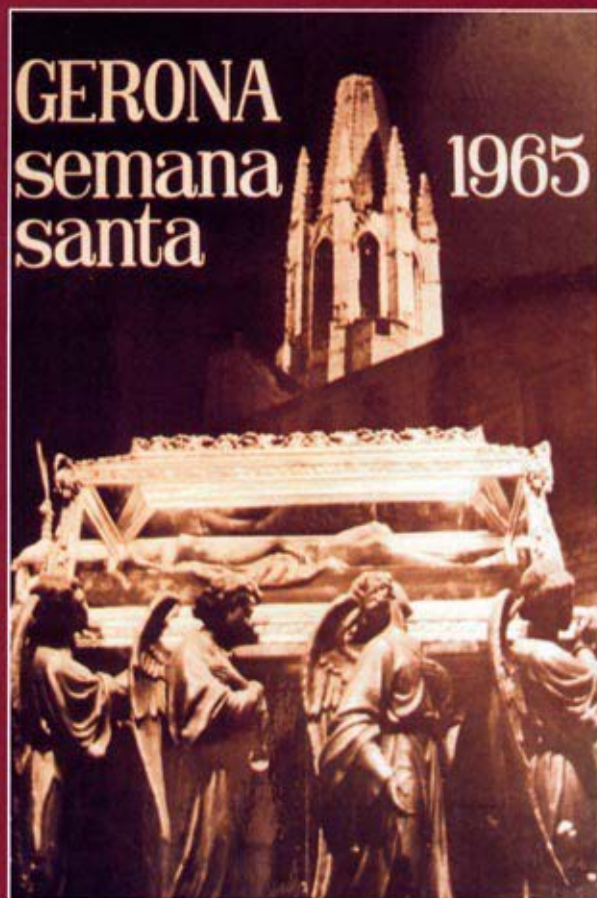
Catedràtic d'Història pre-Logse

Reproducció dels CARTELLS

1963 • 1964 • 1965 • 1966

“SEGUINT LA INICIATIVA DELS DARRERS ANYS,
LA JUNTA DE CONFRARIES
US OFEREIX LA REPRODUCCIÓ DELS
QUATRE CARTELLS SEGÜENTS”

ELECTRICITAT Josep Pla
AIGUA Tel. 972 17 19 74
GAS Àngel Vila
CALEFACCIÓ Tel. 972 42 83 74

Ctra. Mas Prat, s/n - **SANT GREGORI** (Girona)

ENCO

Aplicacions d'Enginyeria i Control

Travessia Canades, 2, 5è 1a
Tel. 972 22 06 88
Fax 972 41 17 76

GIRO **RONA**

2005 2n Congrés de
Confraries de
Setmana Santa
de **Catalunya**

Preparem un congrés **per al 2005**

Sí, les confraries catalanes ens han confiat l'organització del II Congrés de Confraries de Setmana Santa de Catalunya. Se celebrarà a Girona, el mes d'octubre del 2005.

El primer Congrés va tenir lloc a Tarragona el març del 2003 amb el lema «Coneguem-nos». Els companys d'aquesta bi-mil·lenària ciutat van treballar de valent durant molts mesos perquè el congrés fos un èxit en el nombre d'assistents, en el contingut de la ponència central i grups de debat i en tots els detalls d'acollida. Van aconseguir-ho amb escreix. En la sessió de cloenda es va decidir que calia donar continuïtat a la iniciativa de Tarragona organitzant un congrés en terres catalanes cada dos anys i va encarregar-se el proper a la representació gironina.

Hem acceptat un repte important. Tarragona ens ha posat un llistó molt alt i nosaltres hem de correspondre al seu esforç amb una dedicació que garanteixi mantenir la qualitat de la trobada. Volem obrir la nostra ciutat als confreres de tot Catalunya que assistiran al congrés per seguir consolidant la imatge d'una ciutat acollidora i atractiva on cal anar. A més, desitgem que aquesta trobada serveixi per impulsar la vida de les confraries catalanes tot aprofundint en el paper que ens toca en l'Església, en la societat i vers cadascun dels confreres. Desitgem també fomentar la participació activa de les confraries de tots i cadascun dels bisbats de Catalunya i que en l'organització s'hi sentin molt vinculades, no només les confraries de la ciutat de Girona sinó també totes les de la resta de la nostra diòcesi, on

hi ha una vivència forta de les celebracions de Setmana Santa.

La Junta de Confraries de Setmana Santa de Girona s'ho ha pres molt seriosament i ja ha nomenat una comissió executiva, que tinc l'honor de presidir, formada pels responsables dels sis grups de treball necessaris per garantir l'organització del congrés, el seu desenvolupament i l'assoliment dels objectius que ens hem fixat. També en formen part dos representants del Bisbat, nomenats directament pel nostre Bisbe, el qual ha demostrat un viu interès vers la realització d'aquest esdeveniment eclesial i cultural a Girona.

L'organització del congrés està oberta a totes les persones que vulguin col·laborar-hi, ja sigui aportant idees, estones de dedicació personal o donatius per finançar-ne el pressupost. Només cal posar-se en contacte amb la Secretaria del Congrés, a la Rambla de Girona, 26, 1r pis, al telèfon 972 21 46 03 o bé al e-mail: confraries05@girona.com

JOSEP M. NOGUÉ i REGÀS
Director del II Congrés de Confraries
de Setmana Santa de Catalunya

Foto de família dels
participants en el
I Congrés de Confraries
de Setmana Santa de
Catalunya.

CRÒNICA del I Congrés

de Confraries de Setmana Santa de Catalunya **7-9 de març 2003**

L'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona organitzà aquest Congrés dins els actes de la celebració del 75è aniversari de la seva fundació i per la creixent necessitat, copsada durant aquest darrer any entre algunes confraries catalanes, de realitzar un cens, promoure un mutu coneixement i divulgar les diferents maneres de celebrar la Setmana Santa aquí, a casa nostra, sota el lema: CONÈIXER-NOS.

Iniciades les gestions s'arriba a un cens de més de dos centenars de referències de Confraries de Setmana Santa de Catalunya. Els contactes directes per carta, telèfon i visites personals són múltiples, aclaridors i fructífers, malgrat les reticències d'alguns, la poca disposició d'altres i gràcies, no podia ser d'altra manera, a l'interès copsat en una majoria i el recolzament sense condicions de diferents grups de persones, es

decideix engegar la idea. Pràcticament totes les entitats tarragonines van donar suport al Congrés, uns amb gent que treballava de valent, altres amb la seva presència a les reunions, altres obrint la seva església.

El dia anterior encara es tancava alguna inscripció i es resolia algun canvi. I, com no, el mateix dia d'obertura, s'enregistraren encara alguns congressistes. Total 303 persones inscrites, que representarien 60 Confraries de la província eclesiàstica de la Tarraconense (tenint en compte la presència de dues Confraries del Baix Maestrat, a més de les catalanes). Germanes i germans confreres de l'Alt Camp, del Baix Maestrat, del Baix Ebre, del Baix Camp, del Baix Penedès, del Baix Llobregat, del Barcelonès, de la Conca de Barberà, del Garraf, del Gironès, del Maresme, del Priorat, de la Ribera d'Ebre, del Segrià, del Tarragonès,

del Vallès Occidental i de l'Oriental. També destaquem la presència de 13 empreses expositores, amb material divers relacionat amb la Setmana Santa; l'obertura de les esglésies de Natzaret, Sant Llorenç i Sant Miquel del Pla; l'actuació dels Armats de La Sang i de les bandes del Gremi de Marejants, de les Germandats de Jesús Natzarè i del Sant Ecce Homo i la presència dels Armats del Gremi de Pagesos; la contemplació de la magnífica talla del Crist jacent de la «Hermandad del Stmo. Cristo Redentor y Nuestra Señora de la Soledad», de Badalona, exposat a l'església de Sant Miquel i l'exposició de 12 reproduccions de misteris tarragonins, goigs i miniatures.

província eclesiàstica de la Tarraconense, amb el seu arquebisbe metropolità (i Primat, cal recordar-ho) al davant. S'aniria projectant a la pantalla gegant imatges de la Setmana Santa Tarragonina, les quals acompanyaren l'acte de manera contínua. Prendrien la paraula el president de l'Entitat amfitriona, Josep Ignasi Boada, el qual, agrai a les autoritats presents el seu suport a l'organització del Congrés i llençà unes paraules d'encoratjament als presents per aconseguir que aquesta trobada acomplís l'objectiu principal: CONEGUEM-NOS, com a cristians que celebrem la Setmana Santa tal com cal, a la nostra pròpia manera, però units per un mateix fet i una mateixa fe. També ho feren el director general de Cultura Popular de la Generalitat, l'Honorable senyor Joan

S'INICIA EL PRIMER CONGRÉS DE CONFRARIES DE SETMANA SANTA DE CATALUNYA

El Secretari conductor de les sessions, prèvia autorització corresponent pren la paraula, per saludar als presents i donar-los-hi la benvinguda. No és un discurs, no li pertoca, sols unes pinzellades per agrair als presents l'èxit de la convocatòria. Les representacions de quasi 60 Confraries d'arreu de Catalunya, a més de la representació del Baix Maestrat feien més patent la presència activa al Congrés de la

● ● ● Congrés de Confraries de Catalunya 2005

Vidal i Gayolà, l'alcalde de la ciutat lltre. Sr. Joan-Miquel Nadal i clouria l'acte l'Excm. i Rvdm. Dr. Lluís Martínez, amb unes paraules de felicitació per l'èxit de la convocatòria i d'alegria per l'esperit cristià que es desprèn de l'assemblea reunida.

El vídeo «La Setmana Santa a Tarragona», la presentació del cartell oficial de la Setmana Santa 2003, i per cloure l'acte la meravellosa actuació del Cor «Mos Cantars», donaren el toc final a la primera jornada del Congrés. La gana i un autobús ens portaren a l'hotel Imperial Tàrraco, a sopar.

SEGONA JORNADA

A les 9 del matí de dissabte ja tothom estava «formant». Quarts de deu. «Jo renyo els meus amics i els dic la veritat. Siguis zelós i penedeix-te. Mira, sóc a la porta i truco. Si algú m'escolta i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell, i ell amb mi».

La ponència del Congrés fou impartida pel nostre arquebisbe. El Dr. Lluís Martínez Sistach tractà el tema «Les Confraries al servei de l'evangelització. Identitat: Comunió i Missió». Durant més d'una hora anà desgranant punt a punt el seu missatge: Un Congrés de confraries per al segle XXI; Església, casa i escola de comunió i missió; les confraries són associacions de fidels eclesials; Relacions de les confraries amb els pastors de l'Església; Les

confraries i l'espiritualitat de comunió; Les confraries i la formació dels seus membres; Les confraries i l'evangelització de la nostra societat. Un cop acabada l'exposició de la ponència es passà als grups de treball que iniciaren la seva tasca.

A les 13h ja érem tots a la sala Eutiches per gaudir del vídeo «Tarragona, patrimoni de la humanitat». El darrer acte del matí fou la presentació de candidatures pel segon Congrés a celebrar d'aquí a dos anys. Sols n'hi havia una de presentada. Així es donà la paraula al Sr. Joaquim Velayos Solé, president de la Junta de Confraries de la Setmana Santa de Girona, el qual, de forma gràfica, amb un audiovisual i les seves pròpies paraules, va convèncer tothom que Girona era una bona candidata. En no haver-hi més candidatures, el president del Congrés Sr. Boada Gasulla declarà

proclamada la candidatura presentada, la qual cosa fou confirmada per aclamació dels presents.

Després de dinar, en plena digestió gastronòmica, es visità la capçalera del circ, l'església de Natzaret, davant la qual, a més, se'ns va oferir la presència i actuació dels Armats de la Congregació amfitriona. A la plaça del Rei, niu de divendres sant, amb els Armats fent les seves «passades», semblava, quasi que ja fóssim divendres sant; poguérem contemplar els misteris que romanen durant l'any en aquesta església: la mare de Déu de la Soledat (Congregació de la Santíssima Verge de la Soledat), La Flagel·lació, Crist dels penitents i el St. Crist de La Sang (entitat amfitriona), l'Ecce Homo (Germandat del mateix nom) i el Descendiment de la Creu (de la Congregació del mateix nom). Després cap a l'església de Sant Llorenç, seu del Gremi de Pagesos de Sant Llorenç

i Sant Isidre. Mentre davant l'església la banda de cornetes, tambors i sacs de gemecs de la Germandat de l'Ecce Homo mostrà els sons típics de la setmana santa tarragonina. El punt de trobada següent fou l'església de sant Miquel del Pla (continuem parlant de la part alta tarragonina), seu de la Germandat de Jesús Natzarè. Gaudírem dels passos de la Germandat (El Cirineu, Jesús Natzarè i Jesús és despul·lat de les seves vestidures) a més del Crist jacent de la «Hermandad del Stmo. Cristo Redentor y Nuestra Señora de la Soledad», de Badalona, exposat a l'església de Sant Miquel. La banda de cornetes i tambors de la Germandat ens oferí una bona sessió. Ja a l'ajuntament, l'exposició de fotografies presentà als assistents aspectes de la nostra peculiar setmana santa. La recepció municipal i la copa de cava, com no, ajudaren una mica més a promoure el lema del Congrés. Previ, havíem gaudit abastament amb la banda de tambors del Gremi de Marejans (amb el seu so tan típic i mariner). El sopar, amb cues, bufet i xerrada animada ens va cloure la jornada de dissabte.

TERCERA JORNADA

Diumenge dia 9.

La pregària encapçalà la jornada.

«Més val emparar-se en el Senyor que posar confiança en els homes. Més val emparar-se en el Senyor, que fiar-se dels poderosos».

LÀPIDES I MARBRES
RUSTEY, S.L.

TALLERS:

Mas Ramada, 9 - Tel. 972 22 26 06
Carme, 241 - Tel. 972 22 42 53

OFICINA:

Enderrocades, 12 - Tel. 972 20 42 14
Fax 972 22 67 33 - 17004 GIRONA

REGALS
ROURA

• CERERIA

- OBJECTES DE REGAL
- FLORS SEQUES

c/ Ciutadans, 22 - Tel. 972 20 33 19
17004 GIRONA

COMPRAVENDA DE MOBLES
I TOTA MENA
D'OBJECTES ANTICS

Mercaders, 6 - Tel. 972 21 34 94
17004 GIRONA

*bonsai
futon
moble oriental*

c/ RAMON TURRÓ, 17
TEL. 972 20 07 95
17001 GIRONA

J
A
P
●

OPEL

Àngel Blanch, s.a.

Ctra. Nacional II, km 710,5
FORNELLS DE LA SELVA (Girona) - Tel. 972 47 60 28

- TABAC
- ART. FUMADOR
- REGALS
- PAPERERIA
- FOTOGRAFIA
- REVELATS
- REVISTES

Ciutadans, 10
Telèfon 972 20 64 92
17004 GIRONA

RESTAURANT
CAFETERIA

Garbí

Pompeu Fabra, 13 - Tel. 972 20 30 36
17002 GIRONA

GALERIA D'ART
EL MOLÍ

BELLES ARTS
CERÀMICA I EINES
PINTURES
MATERIAL D'ART
MARC'S D'ENCÀRREC
MANUALITATS

Sta. Clara, 15-17 - Tel. 972 20 36 34 - 17001 GIRONA
St. Agustí, 38 - Tel. 972 20 55 11 - 17003 GIRONA

Els secretaris dels grups de treball pujaren a l'estrada i asseguts anirien esperant torn per llegir la conclusió a cada punt del guió que se'ls havia facilitat abans de la reunió.

Les qüestions plantejades pel ponent foren:

- 1.- Què fa i què hauria de fer cada Confraria en la formació religiosa dels seus membres? Experiències, èxits i fracassos.
- 2.- A l'interior de la Confraria, les relacions entre els seus membres són les pròpies d'una casa i escola de comunió per la mútua estimació, ajuda social i material, etc...?
- 3.- Com ajuda la Confraria als seus membres a viure la coherència entre la fe i la vida i a estar més presents com a cristians enmig del món?
- 4.- Quina ha de ser l'aportació de les Confraries de Setmana Santa a la pastoral, parroquial, arxiprestal i diocesana?
- 5.- Quina relació creus que ha de tenir l'actuació de la Confraria al servei de la pietat popular amb els continguts i exigències de la litúrgia?
- 6.- Les actuacions públiques de la Confraria (processons, viacrucis...) quina imatge d'església creus que donen?

La diversitat fou la tònica en les respostes que els diferents grups de treball van aportar a cada una de les qüestions plantejades per la ponència. Des de Confraries que habitualment promouen actes que afavoreixen la vida cristiana en tot el seu esplendor i coherència fins aquelles que, sense obviar-ho, amb prou feina viuen la vida parroquial i es limiten pràcticament al culte propi de Setmana Santa. Pel que fa a la primera qüestió,

hi trobem diferents aportacions del que es podria fer: Rosari, Viacrucis, Tríduum, Santa Missa, conferències, pregària setmanal, curs bíblic, grups de confirmació, xerrades formatives. A la segona es destaca la, que a judici d'algunes Confraries, manca de confiança i relació amb el rector de la parròquia (si es té la sort de tenir-ne una). Manquen consiliaris decidits a mantenir aquestes relacions franques i mútues. Es considera que el consiliari ha de ser la persona que ajudi la Confraria a mantenir i enfortir l'esperit cristià i les relacions de la Confraria amb l'església.

Pel que fa a les relacions entre confreres, també hi ha de tot. Des d'aquells que sols es veuen el dia de la processó fins aquelles entitats que mantenen vives les arrels i propicien el contacte periòdic dels confreres. De vegades sorgeixen problemes de protagonisme personal (molt pocs a treballar i molts a figurar). Si anem a la tercera qüestió, es coincideix en la necessitat de promoure més campanyes de solidaritat, d'ajut al tercer i quart món, així com entre els mateixos confreres i llurs famílies. Es considera important la formació que es pugui donar per la Confraria als seus membres per viure amb aquesta coherència entre la fe i la vida.

El quart punt enfoca l'aportació de les Confraries a l'església. Molts grups aprofiten l'avinentsa per enfocar el tema a l'inrevés, és a dir, què esperen les Confraries, els i les confreres de la seva església? Tornen a sorgir els problemes de les nostres entitats derivades de les relacions amb

algunes parròquies, amb rectors, consiliaris... Per variar hi ha disparitat de criteris. Algunes opinions indiquen que aquestes relacions funcionen prou bé, d'altres es manifesten totalment en sentit contrari.. Es demana un reconeixement autèntic de les autoritats eclesials i la necessitat d'una entesa cordial, deixant les baralles i discussions inútils. Millor comprensió, germanor i menys autoritarisme.

Hi ha coincidència en el fet que la Confraria hauria d'estar perfectament imbricada en la vida parroquial (Consell pastoral, catequesi, pregària, Càrites...) De vegades és el propi Consell parroquial qui posa traves a la millor implicació de la Confraria.

Respecte a les dues darreres qüestions plantejades les idees, en general, van cap a què les processons i els actes organitzats des de les Confraries han de representar una catequesi permanent i un motiu de donar públicament testimoni de fe. Per això s'ha de conèixer ben bé la litúrgia i intentar adaptar-s'hi al màxim.

A cada punt, el ponent anà centrant-se en els seus detalls i, arreplegant les aportacions dels diferents grups de treball aprofundí, en el nucli de la ponència. A mode de conclusions, en general, es nota una manca de diàleg entre les Confraries i la pròpia església, de la qual en formem part. Cal una voluntat d'entesa i diàleg franc entre les dues parts. Calen consiliaris preparats i il·lusionats per aconsellar, dirigir i participar directament en la

vida de les Confraries. Manca de formació i d'activitats que donin vida intensa a la Confraria i dur una vida cristiana, per dur a terme les seves funcions dins l'església. Les confraries SOM ESGLÉSIA. Cal resoldre el problema del relleu generacional a les Juntes Directives. S'ha de donar pas a la joventut. S'ha d'oferir a la joventut la formació necessària com per prendre responsabilitats i facilitar-los els mitjans per rebre la formació que necessiten. Cal resoldre el problema de la ubicació del patrimoni de les Confraries a les esglésies, on no hi ha encara, a hores d'ara, aquesta possibilitat. Cal recuperar el vessant social de les Confraries i les activitats al costat de la parròquia. Les Confraries tenen un paper molt important a l'evangelització aquí a casa nostra.

Eren ja les 11h30 quan es formà la mesa presidencial per a la cloenda de l'acte. Cal esmentar que el protocol es va haver de canviar, ja que les previsions inicials (i el compromís adquirit) passava per la presidència del Molt Honorable president de la Generalitat. No fou així. Formaren la mesa de cloenda, el Sr. Arquebisbe, el tinent d'alcalde de cultura de l'Ajuntament i el president de l'Agrupació.

12h30 Sta. Església Catedral Metropolitana. Totes les i els congressistes ens reunírem en assemblea al costat del nostre pastor (a qui acompanyaren tres capellans congressistes i membres del Capítol Catedralici). El Cor petit de la Catedral, acompanyat de l'orgue pel que fa a l'ambient musical i, com

no, en Jordi Guàrdia com a conductor, ens feren gaudir d'una celebració molt sentida. A les 14 hores ens incorporarem al restaurant. El dinar, la companyia, els obsequis, el lliurament de les medalles de les diferents Confraries a l'Agrupació amfitriona... i els adéus.

LA VALORACIÓ

L'Agrupació ha rebut tota mena de felicitats per l'èxit d'aquest primer Congrès. Des de l'autoritat eclesiàstica fins a les civils. Hem rebut testimonis personals d'agraïment i de satisfacció de molts i moltes congressistes. Fins i tot, la gent de casa ens ha dit que ho hem fet bé i que hem deixat la nostra Setmana Santa, Tarragona i la seva gent, a l'alçada que es mereix.

Però tot el que, amb il·lusió i responsabilitat, s'ha fet, no hagués estat possible sense un bon equip, un ferm equip cohesionat i eficaç, i més gent que, en funció de les seves possibilitats, han treballat de valent. Les Confraries tarragonines van aportar el que els va ser possible. I, a nivell personal, les persones, l'equip. Cal remarcar la col·laboració rebuda d'amics i amigues d'altres Confraries de fora ciutat, els quals ens han facilitat idees i contactes, i sobretot, l'amistat. Com no, ressaltar la fantàstica acollida que va tenir la convocatòria. La participació de 300 Congressistes és, diria jo, el fet que ha provocat l'èxit del Congrès. I, en especial, el suport rebut tant del Sr. Arquebisbe, com de les Institucions Públiques tarragonines, i, com

no, de la Generalitat, així com de les diverses empreses públiques i privades que ens han ajudat econòmicament o ens han donat suport logístic.

Posteriorment, s'edità per l'Agrupació, la ponència i la memòria i s'envià a totes les Confraries i congressistes assistents.

I deixeu-me que acabi aquesta crònica, amb una reflexió extreta de la lectura de la primera carta als Tessàlics (de la pregària del diumenge d'aquest primer Congrès):

«Germanes i germans, volem fer-vos una exhortació i un prec en Jesús, el Senyor. Vosaltres vàreu rebre les nostres ensenyances sobre la manera de comportar-vos i d'agradar a Déu; ja ho feu, però us demano que avanceu encara més. Déu ens ha cridat a viure en la santedat i no en la impuresa».

JOAN MARIA MAIXÉ i CEBALLOS
Secretari del Congrès

MUNTADA ADVOCATS

JOAN Bta. MUNTADA i BATLLE
Advocat

Agent de la Propietat Immobiliària - Administrador de Finques

JOAN Bta. MUNTADA i ARTILES
Advocat

Agent de la Propietat Immobiliària - Gestor Administratiu

RAMON MUNTADA i ARTILES
Advocat

c/ Nou, 27, pral. - Tel. 972 20 04 34 - 972 20 08 87 - Fax 972 41 18 01
e-mail: MUNTADA.ADVOCAT@grupobbva.net - 17001 GIRONA

COMAS

JOIERIA - RELLOTGERIA

Av. Sant Francesc, 14 - Tel. 972 21 85 27 - 17001 GIRONA
c/ Pare Lluís Rodes, 19 - Tel. 972 84 07 17
17430 SANTA COLOMA DE FARNERS

IMPREMTA PAGÈS, SA

Paper per
a ordinador
Impressió Òfset
Cartelleria
Disseny Gràfic
Preimpressió
Troquelats
Plastificats
Plegats

c/ Can Planes - Paratge Ca N'Aulet, s/n
17160 ANGLES (Girona)
Tel. 972 42 01 07* (3 línies)
Fax 972 42 22 67
pages@impremtapages.com

Hotel Carlemany

- El Restaurant el Pati Verd li ofereix cuina de temporada en un entorn especial.
- Menú migdia. Dies laborables 17,50 euros + IVA
- Menú temporada 29,00 euros + IVA

Cèntric

Plaça Miquel Santaló
17002 Girona
Tel. 972 21 12 12
www.carlemany.es

de girona
RESTAURANT

AGRAÏMENT

de la Junta de Confraries

No volem tancar el programa d'enguany sense agrair la col·laboració i entrega de Joaquim Velayos en el càrrec de president de la Junta de Confraries des de l'octubre del 2001 fins el maig del 2003.

L'intent d'unir tradició i modernitat en tot el que envolta la Setmana Santa, ha resultat molt satisfactòria. Joaquim Velayos ha iniciat un nou cicle amb uns resultats que han beneficiat i beneficien la nostra Setmana Santa. Destaquem l'aprovació per totes les confraries gironines dels nous Estatuts de la Junta de Confraries, la creació i posada en marxa del Centre d'Estudi de la Setmana Santa, la convocatòria a casa nostra del proper Congrés de Confraries de Setmana Santa de Catalunya...

Per això desitgem que segueixi col·laborant dins la Junta de Confraries a fer realitat les expectatives que ha promogut amb il·lusió.

PINS DE LES VESTES DE LES CONFRARIES

- Confrare de Jesús i els Nens
 - Confrare de Sant Honorat
- Confrare de Sant Isidre Llaurador i Sant Galderic
 - Confrare del Silenci
 - Confrare de la Santa Faç
 - Confrare de la Passió
- Confrare de la Passió i Mort
- Confrare de la Puríssima Sang de NSJ
 - Confrare del Davallament
 - Confrare dels Dolors
- Guàrdia Noble de la Confraria del Sant Sepulcre
 - Confrare del Sant Sepulcre

Tenen un preu de 2,40 euros que es destinen a subvencionar els actes que s'organitzen. Es poden trobar mitjançant les confraries o bé durant l'exposició a l'església dels Dolors. Moltes gràcies!!

HC

HOTEL COSTABELLA

* * *

Av. França, 61 - 17007 **GIRONA**
Tel. +34 972 20 25 24
Fax +34 972 20 22 03
www.hotelcostabella.com
E-mail: Reservas@hotelcostabella.com

CALIDAD TURISTICA

H Sercotel
HOTELS INDEPENDIENTES

